

DVĒSELES LIDOJUMS

SATURA RĀDĪTĀJS

redakcijas sleja.....	2
autori.....	4
akmens tilts.....	5
āgenskalna tirgus.....	12
māras dīķis.....	22
arkādijas parks.....	39
mārupīte.....	51
lavīzes iela.....	60

REDAKCIJAS SLEJA

kad dvēseļu lidojums kādam jāgana

Sveiciens Jums manā pēdējā maijā šajās sienās! Mums šogad ir tik skaists žurnāls kā vēl nekad. Varbūt tas tāpēc, ka neierasta redakcijas kombinācija, bet varbūt tāpēc, ka šogad „Dvēseles lidojums“ ir aplidojis savas mājas, savu skaisto un neizbēgamo Pārdaugavu.

Man jāsaka, ka es jau otro gadu pēc kārtas esmu sajūsmā par to, cik aizraujošs un bagātīgs izvēršas pats žurnāla tapšanas laiks, jo paveras sasodīti plašas iespējas parādīt skaisto, kas mitis skolas sienās, neviena nepamanīts. Un es patiešām ceru, ka kaut daļu no šī skaistā Jūs spējat uztvert un „uzsūkt“ no mūsu šī gada „Dvēseles lidojuma“.

Un, lai gan meln-pelēk-balti, mēs tomēr spējam pacelties spārnos nemainīgi, gadu no gada. Un no viena pavasara uz nākamo. Lai jauka un vērtīga pacelšanās, lidojumam labvēlīgu laiku vēlēt arī turpmāk,

Juta

"Kā tu domā, kā es šeit izskatos?
Kā tu domā, kā es šeit iederos?" Nerakstīšu
šeit par nenoslēdzamajiem apļiem, zilajām,
dziļajām debesīm vai skaistām sievietēm
kājām. Tagad domāju, ko vispār šeit vajag
rakstīt un vai vajag.

Vai zini.. Ir maijs. Pavasaris? To es
nezinu, bet tavās rokās ir šis žurnāls. Esam
izdarījuši vienu sliktu darbu. Iekārtojuši
autoru dvēseļu balsīm lidlauku. Tomēr
tagad tās būs pasargātas no bīstamā
lidojuma, mūžīgi putot kādā no skolas
plauktiem. Šeit ir kaut kas vairāk par burtu
kombinācijām. "Paldies jums" manām
ausīm šobrīd skan sekli, bet ir bez piecām
viens naktī un rīt šis bezjēdzīgais teksts būs
jānes drukāt. Man nāk miegs un vispār man
vienalga.

Verners

AUTORI

ELFA

IVETA

RAIMONDS

MINORA LELLE

JUTA

ANNA

DŽENETA

VERNERS

EVELĪNA

ZANE

LAUMA

MĀRTIŅŠ

MAIJA

MAIRA

DIĀNA

ARTA

SANTA

LAURA

EDVARTS

PATRĪCIJA

ELĪNA

**AKMENS
TILTS**

ELFA

uzliesmojumi

Rīga dimd

Kādu brīdi sēdēju un klausījos pilsētas skaņās.

Rīga ir darbīga.

Rīga ir nervoza.

Rīga nemāk apstāties.

Viņai bail, viņa kautrējas apstāties.

Rīga nezina mulsumu, nepazīst mieru,

n e g r i b.

Rīga neguļ, viņai bail aizmigt, bail nokavēt īsto brīdi, pat ja nezina,

Ja Tu būtu Rīga,
kura Rīgas daļa Tu
būtu?

Lucavsala.

Kāpēc Tu raksti?

Gribas radīt.

Kas ir dzeja?

Mirkļis, izvirdums.

Kāda ir dzīves jēga?

Iet uz gaismu.

Nesasniedzams

mērķis, bet ir jāiet.

Kas Tev ir

Pārdaugava?

Mājas, miers,

vertikāle.

kur, kad, kāds tas brīdis pienāks, vai vispār pienāks, un ja tomēr, tad kas tad galu galā būs
un ko tas brīdis
nesīs.
Neguļ.
Baidās.

Viņa dimd, viņa nemitīgi dimd. Rūcoša, sanoša, spiedoša, kliecjoša gan aiz sāpēm, gan
priekiem, viņa pat uz sekundi neapstājas. Bailēs, ka būs gatava, bailēs, ka
aizmirsīs, bailēs, ka nepaspēs, viņa dimd.

Bailēs. Rīga dimd bailēs.

Rīga dimd.

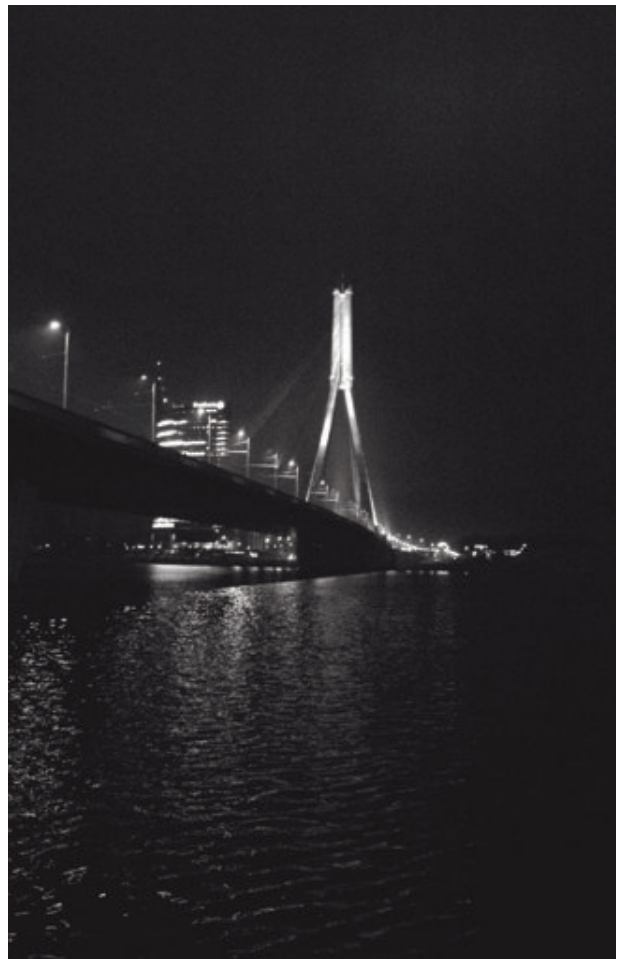
Tās mājas sliekšni šovakar nepārkāp.
Tajā mājā mīt kaut kas no Pompejas.
Tai mājai šovakar vajadzēs Daugavas
ūdeni, vajadzēs Likteņupes zīmi, vajadzēs,
lai kāds iegrūž rokas mugurā, iegrūž
Rubikonā.

Tev tā tikai šķiet, ka tās ir septītās debesis.
Netuvojies.

Tā māja šovakar svils. Netuvojies.

Dievs, kādu Bābeli esam uzcēluši, un nu
mēs, neticīgie, tev lūgsimies.
Saved mūs mājās pie Daugavas krastiem.
Labāk neved, aizved mūs prom.
Nededzini, nekaitē, neesi jau mazais bērns.

Es tikai vēlētos, kaut nu Noass pats tajā
šķirstā nebūtu kāpis.

IVETA

апрель

es skatos
novecot sākušas sievietes ķermenī,
kā gravitācija
uzveic prieku un iezīmē
šķeltām kontūrām
bijušās smaida līnijas,
kā pinumā,
kurā sākas spārnu līnijas,
pazūd jūgends un pamostas
baroks.

**Ja Tu būtu Rīga, kura Rīgas
daļa Tu būtu?**

tilti, esmu tiltu meklētājs un
mājās saucējs

Kāpēc Tu raksti?

jo spēlētēm ar vārdu ir
eleganta tieksme padoties,
jo mirkli ir vienkārši jāpietur
aiz skropstām, ūsām, astes
utt.

Kas ir dzeja?

mākslas forma, kurā
rotaļājamies ar vārdiem un
nejauši un neapzināti
pasakām kaut ko ne tikai par
sevi, bet arī pasauli

es skatos,
kā novecot sākusī sieviete
dziļi ieskatās manās acīs.
mūs šķir tikai spoguļa plakne.
iznirstot uzpalukst
kāds vaids.
(19.04.2014)

man tevi jāsatiek
katru reizi,
kad esmu uz sliekšņa,
pirms lēcieni tumsā,
pirms nosnieg mati.
un tu pasmejies.
un tavam dēlam
priecīgu vizbuļu acis.
(19.04.2014)

pilns Noasa šķirsts
ar Rubensa formāta sievietēm.
ārā būšot gaismā un tirkiza debesis,
arī jūlijs būšot,
kā sareibis matrozis
aizvedīšot mūs Harona laivā..
(aprīlis, Lipkes muzejā)

viss tāpat notiks tieši tā, kā tam jānotiek, kā ierakstīts bezkaisles pilnā debesu tvītā. tu man paiesi garām, ja tā jānotiek, vienkārši pilsētā todien būs Islandes cienīga migla. viss tāpat notiks tieši tā, kā tam jānotiek, mazais dzīvnieciņš pieglauž savu degunu miegā - tik nepārsakāmi siltu. viss tāpat notiks tieši tā, kā tam jānotiek. rītu pilsēta modīsies abpus zili baltajiem tiltiem. viss tāpat notiks tieši tā, kā tam jānotiek. tevi mazlietiņ...

Kāda ir dzīves jēga?
baudīt esamības un
dzīvošanas procesu. ja
to nespēj, tad tās nav
Kas Tev ir
Pārdaugava?
vieta, kur dzīvo darbs

tu dzīvo aiz mana sapņa, tu dzīvo aiz manām miglām
kaut kur zemē bez rītiem un vakariem troksnī,
ar kuru aizveras durvis un izdziest gaismas

acis kā grāmatas aizmirstas,
nopūtas pārdotas akciju tirgos
snieg nepiedodami nogludinošs un bezkaislīgs sniegs

sasodīts pavasaris. dvēseles ne ta pil, ne ta trīs kā kardiogrammās- tikko jūkami, mirdzoši
asni, kas mijas ar vieglu, drebošu līniju - līst. zeme viegli smaržo pēc mājām. taču gribas
tepat, ne pa labi, ne kreisi, ne debesīs

vientulība ir bruņuvēste, kas mūs nesargā tikai sapnī

prāts pārpilns ar dzejoļu lauskām, ar vārdu pūstošiem kautķermeņiem. dvēselē drebošs
janvāris skumst par kādu dzimušu martā

it kā lietus, it kā sarma vai zirnekļu pinumi, viegla robeža, viegla un minama it kā pasargā,
it kā nolaupa visu to, ko mēs saucam par brīnumu.

aiz pelēki sakrunkotām kalnu un tuksnešu mugurām,
aiz klusuma, silta un sudrabota,
mazliet samulsis mostas rīts

paņem mani
par greizu un vēl neizrunātu dziesmu
savos tukšuma ceļos līdz

caur tumsu, pēc siltuma plēsdamies,
spraucas no zemes,
no zemādas
pumpuri

**ĀGENS-
KALNA
TIRGUS**

RAIMONDS

infarkts

Dieva prāts manā apziņā kā saspīests tonis,
Kronis
viņam noslīdējis uz labās auss,
Sauss ir mans
izteiktais vārds,
Tikums ir kļuvis pūstošs un
asisnssārts.

Valdemāra ielā tehnisku iemeslu dēļ
bārs bija slēgts,

**Ja Tu būtu Rīga,
kura Rīgas daļa Tu
būtu?**

Brūģis Āgenskalnā,
pa kuru katru dienu
brauktu vienas un tās
pašas mašīnas un
staigātu tie paši
cilvēki. Tad es allaž
varētu domāt par to,
kādēļ viņi katru dienu
dodas vienā un tai
pašā ceļā.

Kāpēc Tu raksti?

Jo Dievs.

Un pēc vīna stāvošo prāts
grūstījās pikts.
Kāds darbinieks droši vien
sava saprāta kurpju šņores sien,
lai nepakluptu,
Un uzslauka cerību samirkušo grīdu
ar pelēku lupatu.

Ūdens smukumu atstaro,
Tas mani sparo un iedvesmo.
Kā spogulis,
Kā bezgalīgs
Tas skaistums mani sparo un iedvesmo.

Viss bijušais, nākošais, aizbijušais.

Tev skaistas acis.
Zilas.
Tas skaistums mani sparo un iedvesmo.

Man kaklā iesāpas.
Spoguļa lauska
Artērijā ieduras.

Tu uzliki man mēteļi uz pleciem,
Un mēs kļuvām draugi
Bezdraugu laikmetā.

Puksts pēc puksta skan uz Merķeļa ielas, puksts pēc puksta, un taures pa vidu. Un plūst līdz Valdemāra ielai. Pie Katedrāles mani soļi kļūst par riksi, un galva paceļas virs kokiem, lai neredzētu ubagus lakatos, kam trīs suņi guļ pie kājām. Attopos pie estrādes, kur grīdu stampā bērni. Kāds šķelmīgs vīrs uz viņiem skatās. Vai satikšanās gaidās? Sodīt viņš tos vēlas. Lai viņš paliek! Mani Barons gaida! Kuplā granītbārda cilājas, kad viņš ar mani sveicinās:

- Sveiks, mans mīļais! Man bēdīgs vaigs!
- Par ko tad tā?
- Visi iegrimuši egoisma plāpās, un kautiņš tiem ar sevi sprais.

Kas ir dzeja?

Dzīvības
pamatelements, jo tā
ir jebkura nozīmīga
doma, kas turpina
dzīvību.

Kāda ir dzīves jēga?

Dzīvei nav jēgas.
Nozīme ir tikai nāvei,
kurai visu mūžu arī
gatavojamies.

Kas Tev ir

Pārdaugava?

Vieta, kur par
nodarbošanos ar
seksu publiskā vietā
naudas sods bija
jāmaksā tikai vīrietim.

— Tie alojas, neņem prātā, paldies, ka ar mani vēl tu parunā!
Dusmas mani pārņem lielas. Lai tie visi iet pa gaisu! Pilsētļaudīm nokarājas garas, garas slienas. Bet vai tad gribu galvā maukt maisu? Kaut kā tomēr to visu mīlu. To visu, ko sauc par infarktu — Rīgu.

Vieglā, izklaidīgā solī, kura melodija kā leijerkaste ievēl miglainā apziņā, es nonācu uz kādas šauras ieliņas, kur pie vecas, sagāzušas sēta bija piesprausta lapiņa. Es paskatījos uz abām pusēm, vai kāds mani nevēro, jo bija tāda nojauta. It kā saules lieluma acs mani pētītu caur kādu sīku atslēgas caurumu. Es neveikli paņēmu lapeli un lasīju:

Uz šķībās Āgenskalna ielas
Kur nepareizs bruģis ielikts
Es svešinieku nākam gaidu

Viņš kā apvainots nenāk
Kamēr mani saucieni caur
Miglas biezo aklumu
Izskan arvien skaļāk.

Pie izdomāta miera esmu piespiests
Pie sētas kā zvērs esmu piesiets
Pie nepareizās Āgenskalna ielas
Pats es esmu
Kā trūkums
Piesmiets.

It kā apjucis, it kā izmisis, it kā pat – vai tiešām? – izmisis, es apsēdos trošuāra malā. Jā, bruģis tik tiešām rādās nepareizi haotisks. Šķiet, ka šizofrēniķis ir to klājis un pēc tam centies to pasludināt par mākslas darbu. Kā bezformas un tukšuma stāvoklis pirms Visuma radīšanas. Mana visuma. Vispirms bija Āgenskalna bruģis un tad rados es, tam lielā klusumā sprāgstot.

Tas svešinieka tēls – tas arī šķiet pazīstams un zināms. Lasot tas iznira no asociāciju jūras kā bēglis, kā nespēdams atnākt pie manis.

No pārdomām mani pamodināja kāds zirga pajūgs, kas lēnām rikšoja uz manu pusi. Pa sapņiem šķita, ka tas apstājas manā priekšā. Ormanis nokāpa no sava torņa un apsēdās man līdās. Viņš smaržoja pēc labākās lūpu pomādes. Viņš smaržoja pēc pagātnes. Šķita, ormanis bija traucies cauri visam gadsimtam. Tomēr viņš smaržoja pēc labākās lūpu pomādes. Es viņam jautāju, it kā atbildi nezinādams:

—Ormani, no kurienes tu esi atraucies?

—Es Čaku tikko izvedu caur mūžību. Viņš man solīja poēmu. Par manu trauslumu jauno laiku vējā.

—Kas tev te meklējams?

—Es sajutu šeit esam noklīdušu sirdi, un mans pienākums ir nogādāt to atpakaļ.

Jā, patiešām, es biju nomaldījies no ikdienas, no pierastā. Es aizbēgu no pienākumu nastas, kas pār mani bija sagulusies kā akmeņu grēda. Tur mani gaidīja brēcoši, asinskāri cilvēki, kam no manis vajag sazin ko. Bet šeit – uz šķībās Āgenskalna ielas, kur sētas ir sagāzušās, kur koki ir līkāki, kur cilvēku sejas izplūdušas kā krāsa ūdenī — šeit mani draugi ir ceļu stabi. Tiem es uzticos, tiem es klāstu savas bēdas. Un, kaut stabi neprot runāt, es zinu, ka tie mani saprot.

Ormanis mani nebija ne atstājis, ne arī pūlējies mani aizvest. Mēs sēdējām un vērojām, kā garām slīd roku rokā sadevušās dzīvība un nāve. Lēnā pastaigas solī gar mums nogāja sieviete gados kopā, šķiet, ar savu mazdēlu. Viņus, likās, izsekoja kāds vecs vīrs ar mazu sunīti saitē. Un mums pretim apsēdās kāds pāris, kas cigaretes vilka vienu pēc otras. Viņi patiesi mani nomierināja.

Pēc ilgas klusuma pauzes, ormanis man vaicāja:

—Esi gatavs doties ceļā?

—Nē, vēl ne. Man svešinieks jāsagaida, — es atcerējos par rindiņām, kas bija uzrakstītas uz brūnās lapiņas un piespraustas pie sētas un tās iedevu ormanim, — Paskaties!

Ormanis mirkli lasīja un ar neizpratni paskatījās manī. Es arī nesapratu.

Mēs vēl mirkli skatījāmies uz pretējās mājas tornīti, kas bija kā ceļš starp zemo un augsto. Un tieši šajā mirklī tas notika: no tā izšķīlās melns augums. Augstākais sūtījums. Viņš saplūda ar zīmējumu bruģī. Padejoja, it kā tā būtu deju grīda. Līdz beidzot nosēdās man līdzās un sacīja:

—Atceries mēs toreiz sēdējām pagalmā pie smilšukastes kur pagātnes rotaļlietas tev kā smiltis bira acīs tu slēpies bet es zinu kaut kur tev vēl sāpēja un mēs sūcām nāvi kas tev matos iepinās kā diegi cilpu ap tavu kaklu likdami bet tad tu man patiki tu runāji tā atklāti tā patiesi un es iepinos pats nākotnē es atzinos man bail es es pašķīdu un pildspalvu nevarēju atrast.

Es viņam iedevu savu pildspalvu, viņš izplēsa no blociņa mazu līniju lapu, uz kuras uzskribelēja:

Vai tev sāp mana apziņa vai?

Vai tev nākotne sūrst?

Es piecēlos, piespaužu lapiņu tur, kur atradu iepriekšējo. Un tajā mirklī es atcerējos. Pats taču to pirmo tur biju atstājis. Mana pagātne to atstāja nākotnei. Nē, kur tad visā dzīvē ir tagadne?

—Tava tagadne, — ierunājās ormanis, — ir tikai šeit, uz šīs ieliņas, uz šīs trotuāra malas, pie šīs haotiskās bruģa gleznas. Šeit tu satiec savus svešinieks, šeit tu aprunājies ar saviem stabiem, šeit tu beidzot esi.

Es atbildes vietā tikai pasmaidīju, atvadījos no svešinieka, iesēdos ormaņa pajūgā un teicu:

—Dosimies, ormani, tev vēl daudz noklīdušu siržu jāaizved uz patiesību.

“Ir pienācis laiks iztaisnot
Greizos Ratus,
Lai, tajos braucot,
Nebūtu jākratās.”
(R. Mūks)

Masku balle

Brīvs gars es plenderēju pa debesīm. Prāts man ir viegls. Es nebēdājos ne mirkli – nav jau par ko. Kā ziedoņa idillē dzīvoju – ābeles plaukst, ceriņi smaržo un garo, zāle ir mīlīga, glauda maigi ar savām rāsas pielietām rokām. Upīte urdz starp kokiem. Tās krastā es guļu un sapņoju dzīvu sapni.

Līdz vienā rītā es pamostos un blakus man – balta aploksne. Nav pieminēts adresāts, bet es tomēr ļaujos savai bezkaunībai – atveru to. Rakstīts ir ar melnu pildspalvu (tinte pat vēl nav nožuvusi).

Dievišķais gaismas pilien,

jūs tiekāt ielūgts uz cilvēku rīkotu krāšņu, greznu, spožuma apveltītu masku balli. Jums būs iespēja piepildīt savus sapņus, kurus nespējat īstenot tur – augšā. Bet esiet uzmanīgs, lai nepazustu masku jūrā, nepazaudējiet sevi. Ja balli aizvadīsiet pieklājīgi, jūs spēsiet noņemt masku. Tad Jūs būsiet brīvs... Atnāciet, lūdzu.

*Ar cieņu,
R. Mūks*

Johaidī, man taču šeit ir viss. Ko gan es tur varētu iegūt, ja ne postu un ciešanas. Kas tur būtu tik labs, kā man nav šeit? Paradīze, jā, ... klīst visādas runas par šo vietu. Daudzi atgriežas izmocīti un nezina vairs, kur diena, kur nakts. Bet tomēr ir arī pāris svabado garu, kas jūtas brīvi no bailēm un ciešanām. Lēmums ir jāpieņem man. Doties vai nedoties? Es tomēr esmu gars ar godu. Man ir jāpieņem šis ielūgums. Varbūt man pat sanāks noņemt masku sev un varbūt arī pat citam...

Uzvīlcis savas skaistākās drānas, dodos atvadīties no debesu kalpiem un to Valdnieka. Visi eņģeļi man dod savu svētību. Es tiem paklanos un lūdzu, lai ir man līdzās, ja kas slikts reiz notiek. Nu es esmu piegājis pie Visvarenā, Visžēlīgā. Viņš nesaka nekā. Tikai klusi pie sevis noskaita kādu, iespējams, lūgšanu un ar savām rokām ieliek manās spožu, spožu gaismu. Un es krītu...

“Bieži domāju par nāvi un jo vairāk domāju, jo neskaidrāka tā kļūst”. Es esmu apzinājies, ka esmu kļuvis mirstīgs. Mana dzīvība ir vērtīga ne tikai man, bet ar cilvēkiem, kuri mani mīl. Kā jau filozofijā – rodas vairāk jautājumu nekā atbilžu, un mans jautājums – kas ir mīlestība? Kā mēs to jūtam? Kur un kāpēc tā rodas? Kāpēc tā tiek tik ļoti cildināta

kā vispārējs spēks, kas ir gaismas stars melnā nedienā? Tā tomēr norāda, ka esam dzīvi un mirstīgi. Mēs mīlam savu dzīvi. Tāpēc nāve ir biedējoša. Visi baidās vairs nemīlēt, proti, nedzīvot. Šī apziņa, ka varu just, ir brīnišķīga. Bet kas notiks, kad manis vairs nebūs? Tur, augšā, es nejūtu jūtas, ko jūtu šeit un tagad. Tur es neesmu dzīvs. Vai es tās atcerēšos? Es gribu atcerēties! Tagad es tikai zinu to, ka neko nezinu.

Kā Platons mācīja – mēs esam veidoti pēc vienas sagataves, idejas. Visi cilvēki reiz radīti Ideju pasaulē. Bet vai to var attiecināt uz cilvēku jūtām un emocijām? Protams, šajā vietā tika izstrādāti cilvēku izdzīvošanas instinkti. Bet vai mīlestība tika tur kalta kā ciklopu kaltie zibeņi Zevam? Dvēsele tomēr katram ir citādāka. Dvēseles ir kā ģitāras, kurām katra stīga noskaņota citādāk, un katrai ir cits skanējums. Bet kurš spēlē? Mēs paši.

Es nekad nespēju saprast, kā jūtas cits. Toties es varu pieņemt citu, viņa sāpes, pat ielaist tās sevī, lai palīdzētu to radīto smagumu mazināt. Šajā brīdī es apzinos, ka esmu cilvēks. Žēluma jušana ir cilvēcīguma apliecinājums. Par patiesu žēlumu es tagad runāju... Tikai tā var just ciešanas, ko jūt cits, un palīdzēt. Kad laime reiz ir piekļāvējusi pie sirds durvīm, es saprotu – es esmu cilvēks! Un mīlestība ir kā vēl viens zīmogs, kas to pierāda.

Es esmu cilvēks – man ir bail (Debesīs nebija baiļu). Man ir bail no citiem un sevis – es esmu cilvēks... Citi man melo, aizvairo, pārliecina, ka sliktais ir labs. Es diemžēl daru to pašu. Esmu izdarījis daudz grēku, kurus man nepiedos. Es neticu nevienam. Man ir bail. Mana maska ir kļuvusi smagāka nekā jel kad. Bet es nespēju pretoties. Ir tik daudz jautājumu, kuriem atbildes es nezinu.

Slikstu jūrā. Ūdens man skalojas mutē, un jautājumu ir tik sasodīti daudz. Es gribu dzīvot, nevis šaubīties, just, nevis baidīties. Es gribu dzīvot!

Man ir auksti. Esmu viens un pamests. Aukstums dzeļ kā nazis. Sniegs puteņo, un vējš pūš. Maska nosedz visu dvēseli. Manī vairs nekā nav. Citi to visu, kas manī reiz mitis, ir saminuši, sadragājuši, nodedzinājuši un pelnus izbārstījuši. Kāpēc es viņiem to ļāvu? Kāpēc?! Ielpoju un atkal pakrītu bezspēkā. Viss ir tukšs, bet... man vairs nav bail.

Es atceros par gaismu, ko man deva Dievs. Kur tā tagad ir? Man vajag siltumu. Es to nespēju iegūt – viss ir izpostīts. Viss. Tomēr... manī ir vēl mazumiņš gaismas. Un tad viss kļūst gaišs. Es vairs nejūtos vientuļš un pamests. Es atgūstu ticību sev. Ir noticis Lielais sprādziens. Šoreiz – manī. Es veidojos no jauna. Man ir pietiekami spēka, lai pieceltos kājās. Manā priekšā stāvs cilvēks ar smaidu. Viņš lepojas ar mani un plati, mīli smaida. Un mana maska krīt.

– Tu esi mainījis sevi. Tu noņēmi savu masku. Tava iekšējā revolūcija ir notikusi. Nevajadzēja ne graut ielas, ne izliet asinis, lai notiktu pārmaiņas arī pasaulē. Mainoties tev, mainījās visa pasaule. Visi cilvēki ir sadevušies rokās. Daudzās drumslas ir kļuvušas par vienu veselumu.

Viņš man noņem masku, un manī atplaukst smaids. Es palīdzēju citiem, atbrīvojoties no savām ilūzijām un bailēm. Es esmu kļuvis vairāk kā cilvēks. Esmu kļuvis par gaismu citiem. Kā Zaratustram mana misija ir palīdzēt, un to es esmu izdarījis. Mana savtīguma vairs nav. Mana griba ir arī manas sirds griba. Mūks mani ir mācījis, kā nespētu to neviens.

Viņš kā putns mani, gaismu, aiznes uz vietu, kas ir augstāka par paradīzi – man vairs nav ko iegūt, pateicoties viņam, es esmu viss.

Kad atnāca aukstais rīts,
Siltums mūsos pārvērtās maigumā.
Ar acīm miklām,
Saullēkta blāzmas kairinātām
Lūkojāties aizsvīduša logā,
Kas vēstīja par pārtapšanu
No naida un sūrstošām mugurām
Par degsmē sadegušām lūpām
Un glāstiem, kas
dziedē dienu,
Kurai dzimt bija
lemts.

Mūžīgo ļautiņu
mūžīgie šļupsti
Mūžīgi dun uz
mūžīgās ielas,
Kas stiepas kā
novilkta āda
Līdz nejaušam
bezdzībenim.

Soļi kā pātagas
cirtieni sakropļo
ielu,
Un iela noasiņo,
Kad tramvajs pa taisnām sliedēm
Kā nazis ved pasažieru baru
Uz mūžīgo bezdzībeni,
Kur visiem gaisa ir par maz.

Sarunas ar saprātu.

1.

Pielijuša aprīļa priekšvakarā
kurš gan aizdedzinās
vakara sveci,
kas izstaros krāsu spēli
lietus lāses pilē uz loga,
kurā iespīdēs neizsīkstoša saulrieta burvība?

Vai kāds aizdos dievišķo uguni,
Kuru Prometejs pārlies mums pāri,
Iemiesodams gleznu iepretim logam,
Lai to kāds mākslinieks apdzēstu
Ar mitru otu?

Šai vakarā – un tas ir skaidrs – pratīs piedzimt
Apgaismotais bērns
Un iegriezt zemeslodes artērijā.

Bet vai plūstošo asiņu karsto straumi
Kāds apdzēsīs ar mūžīgo vakara sveci,
Vai arī noasiņosim līdz jaunam
Pielijuša aprīļa
Vientuļam vakaram?

2.

Pie zemes malas saulrieta vāts asiņo,
Un vējš to aizlāpa ar mākonī,
Kas par putnu ligzdu pārtapt sapņo.

Acis brūci ar vadiem sašuj,
Lai citam vakaram
Dzīvības alku nepietrūktu
Kā šai vakarā,
Kad kailie cilvēki sveci aizdedzina,
Lai nenosaltu.

Jau gaismai tikai necīgi pazibot pie apvāršņa,
Lietus vientuļos prātus

Ar lāsēm līdz izmisuma saknēm
Sadzeļ.

Aizbijušais izmirst
Un nākošā vairs nav.

Un tieši šai apziņas brīdī
Ar skaļu šalku
Vējš pārrauj ar ilūzijām
Aizlāpīto vāti –
Un rīts ir ausis,
Kad liktenis uz galda
Augstprātīgi uzmeta pēdējo
Cilvēcīguma kārti.

Viņš visu nakti
Kopā ar tagadni
Bija spēlējis un lēmis,
Un, tagadnei kapitulējot,
Mirkļis bezspēcīgi sadeg
Gandrīz izdzisušajā sveces liesmā
Un kaut kur tukšumā
Starp kailo miesu
Un atsprāgušo brūci
Ar skaņu kā čukstu izplēn.

Tad svece pati sevi
Klusumā iznīcina
Un savu eksistenci
Visa dzīvība
Nožēlā nicina.

MĀRAS

DĪKIS
,

MINORA LELLE

agonizētie vientulības pusčuksti

„Man reizē sirds un Visums sāp“ (O. Vācietis)

Līdz ar pašu sāpēm, liekas, ka visa pasaule kā muša ar norautiem spārniem vārtās un kliež, jo dzīve, tik dārga un vēl ilgi dzīvojama, varētu beigties viena greiza sirdspuksta dēļ.

Tas būtu atvieglojums man, bet pasaulei diemžēl ne. Asaru jūras izveidos gan tuvi, gan tāli cilvēki. Sāpēs par ilgu. Sāpēs par smagu. Raizes par to, ka cilvēce nepiedos aiziešanu paliek nemainīgas arī brīžos, kad nojauta piezogas ar Nāves pirkstgalu klusumu, ka sāpēs nu jau ir ikdiena. Kāds mirst šobrīd. Patiesībā, simptiem "kādu", tāpēc nav no svara, vai kāds viens, mazs un nesvarīgs, tikai "gandrīz". Sāpes nepāriet pat tad, kad sirdsritms jau normalizējies. Kādam

**Ja Tu būtu Rīga,
kura Rīgas daļa Tu
būtu?**

Es būtu Mangaļsala,
piedzīvojumu un
brīvības meklētāju
mīļākā, taču visā savā
būtībā vienatnīga,
rāma un ar saviem
mazajiem bunkuru
noslēpumiem.

Kāpēc Tu raksti?

Lai ielietu saturu (ar
nelielu skābekļa
koncentrāciju)
pustukšā dzīves

nepaveicās, kāds paspēja nomirt. Un par to es gribu mirkli paraudāt. Bērnu, kurš vēl nebija iemācījies runāt saliktos teikumos, sievieti, kura rakstīja draņķīgi aizkustinošu dzeju un dejoja salsu, vīrieti ar amputētām rokām līdz elkoņiem. Man viņu pietrūks.

Saliecas sāpēs augums gaišzilā vīriešu kreklā ar čukstu kreisajā ausī "vai viss ir labi?"; "un ko tad tas nu atkal nozīmē?"*, nekad nebūs īsti labi, jo vienmēr kādam (Āfrikā vai Indijā) iesāpas sirds. Mēs visi esam ķēdes elementi, un tāpēc man vienmēr sāpēs kā kārtīgam Visuma bērnam pieklājas.

*atsauce uz Ē.M.Remarka "Mīli savu tuvāko".

Solveiga,
pagaidi vēl mazdrusciņ. Pasaulei, kurā es nedrīkstu mosties Tev blakus, jāsameklē paralēlā realitāte. Es vēl nespēju atrast, tāpēc pagaidi mani vēl nedaudz ilgāk.

Attālums ir tāds nieks, kuram varam parādīt mēli, laizot vēstuļu tinti, cerībā, ka garšos pēc Tevis.

Nāc, ar mani apgulies naktī zem zvaigznēm, un mēs jutīsim likteņa aizu mazāku starp mums, lai arī cik klišejiski tas skanētu, tā noteikti būs.

Debesu spīdekļiem tāda pati maģija kā zeltam. Tavs zelts manās rokās liks mums būt tuvāk.

Redzi, es jau drīz atradīšu; tā aukliņa, kas starp Tevi un mani, tikai jāparauj, bet es vēl esmu noguris.

Drīz, drīz. Pēc tam, kad Mēness uzpūtīsies lielāks par Sauli, pēc tam, kad pulksteņrādītāji sāks griezties pretējā virzienā, kad lauvas bēgs no antilopēm, tad es atnākšu.

Tu tikai pagaidi, un tas būs drīzi.

Tavs sirdskertais Pērs.

jāntārpiņu burkā,
kurus laiks saķēris un
nelaiž vaļā..

Kas ir dzeja?

Dzeja, manuprāt, ir nosacīti īss jūtu vēstījums, kas nekad nevar atstāt gluži vienaldzīgu - tā ir deģa, kurā dzejnieks tevi vienmēr uzlūdz, bet tu nekad nevari zināt, vai nebūsi par bailīgu, lai iekarotu deģu grīdu, vai ritms paņems savā varā un vai nāksies sajaukt soļus un paslīdēt vai ķeksēt ārā no smaganām tango rožu ērkšķus.

Kāda ir dzīves jēga?

Dzīves jēga ir izfilozofēt pašiem savu klišejas un bezjēdzības definīciju un dzīvot tādu dzīvi, kas tām nekad neatbilstu.

tu mēģināji mani lietot, bet
man nav garantijas.

dvēseļu serviss
es gaidu rindā
ar revolveriem uz tevi tēmē tikai gangsterfilmās.
un tu vari droši smieties, kad piedraud ar dūrēm, jo
aiz restēm aizlikta plastikāta vientulība
disonē ar loģikas jūtām

ja pieliek pirkstus domīgi pie deniņiem, tad var dzirdēt,
kā domas pulsē līdzī laukrādim uz rokas. tik-tik.

vai jūs remontējat arī dvēseles protēzi?
man piegriezt skrūvētes
vajaga
ciešāk

tik-tik.
es sajukšu prātā.

es nozagu klusumu soļiem, kurus tu atstāji
"nāc man līdzī, apmaldīties"

aizsnigs pēdas
tu mani neatradīsi
līdz bērzu brūces sāks rētot
pavasārī..

mēs vairs neesam balta lapa.
mēģinot atmazgāt tinti no vakardienas,
tu sapludini šodienu
un mani vairs neatceries...
sētnieki sagrābs atmiņas

apmaldījies, ja?
aizsniga pēdas?
bezvēsts delīrijs
nedzer sniegpārslas un lakstīgalu asinis.
tās nav maģiskas.

Kas Tev ir Pārdaugava?

Pārdaugava ir vieta ar
vismājīgāko bruģi; Viņa ir
draugs, kura neļaus
ziemai aizputināt Tavas
pēdas, lai neapmaldies
Āgenskalna priedēs,
kura ziedonī pavēlēs
visiem pagalmiem
sazaļot un mazliet
sirsnei liks smieties tā
samulsuši par meitenēm
ar īsiem svārkjiem un
džekiem ādas jakās,
kura vasarās sliedes
sačukstēs ar bezgalīgi
lipīgiem solījumiem un
rudeņos izlapos dvēseli.
Mūkusalas ielas miglā
var salāpīties, jo
Pārdaugava ir
emocionāli grādīga un
mākslinieciski reibinoša;
ja pārvācies uz "pareizo"
Rīgas krastu, mūžam
nāksies palikt
anonīmajos alkoholiķos,
jo Pārdaugava ir mīļākā
atkarība, izcili
nogatavojies vīns
jebkurai dzīves krīzei.

nepateiks, kur pie velna pazudām

atdevu klusumu soļiem, kurus tu atstāji
"nāc atpakaļ, atradīsim"
es samērcēju acis pārdrošībā katru sniegputeni
bet tu vēl aizvien esi
apmaldījies.

Visparadoksālākā brīvība - sajust svešus sirdspukstus kā savējos. Uguntiņas acu zilīšu atspulgā sabirst kā barokāli ziedi. Ārpus restēm un sprosta, būris ir ielauzts. Aprūsējusi brīvība kā novārtā pamests pagājušā gadsimta rotaļlaukuma karuselis. Fluorīdi saindē asinsriti ar rutīnu pēc zobārstu labākajiem ieteikumiem, bet tevi kāds ir pielicis pie sistēmas, un tu esi tīrs. nemelo, vairs nedrīkst.

Man šķiet, varbūt, es mīlu dzīvi Slokas ielā starp baznīcu torņu un koku ēnām vienos naktī 2/3 rudenī. Es tevi kādreiz paņemšu aiz rokas, un tu arī iemīlēsies. Bet pagaidām sirds trīs,

jo vēl aizvien dejoju
uz abiem spektra
galiem. Bet ir
jāizlemj - starp
saprātu, kurš saka,
ka jādodas uz
realitāti, un sirdi,
kura īd, ka šeit
l a i k a m i r
paradīze...

Cik gan viegli
izrādās savaņgot,
pieradināt kā
Mazais Princis
lapsu, cenšoties
gan mazāk un
nesēžot viens
o t r a m p r e t ī,

nebīdoties pa solītīm, bet gan agresīvi apliekot emocionālo kaklasiksniņu. "tu esi mana!"
Šī verdzība nekad nebeidzas.

Es gribu atgādinājumu par tavu eksistenci - uzspiedišu uz tās vietas, kur sāp, zināšu, ka nav bijis tikai sapnis.

Gribas pārkost mēli un just. Sajust svešus sirdspukstus kā savējos. Bet es esmu Brīva. Barokālie ziedi atplaukst acīs - tu būsi mana Van Goga saulespuķe. Es - mūžīgs apmātais, aij! Paņemšu cilpu, un būs laime, jo viss būs relatīvs, mīļā, kad aiziesim.

VĀCIEŠA MEITENES

Ojāra Vācieša Pārdaugavas balvas laureātes Adelīna Jasmane un Juta Ance Romberga

-Kā Tu nolēmi piedalīties šajā konkursā?

A.J.: Nolēmu piedalīties pēc literatūras skolotājas mudinājuma, jo viņa manī saskatīja potenciālu pēc manu darbu izlasīšanas literatūras stundu ietvaros.

J.A.R.: Mani skolotājas parasti aizsūta. Par šo pasākumu atbild literatūras skolotājas, viņas parasti savā starpā sarunā, kurš ir gana labs, lai viņu aizvestu uz šo pasākumu.

-Cik zināms, šajā konkursā nepiedalies pirmo reizi. Kādi ir tavi iespaidi par to, kas ir mainījies šo gadu laikā paša konkursa būtībā?

J.A.R.: Es piedalos jau trešo reizi. Godīgi sakot, man šķiet, ka nekas īsti nav mainījies. Tas koncepts ir palicis tieši tāds pats, kā bija, - piedalās Pārdaugavas skolas, piešķir pēc tam Pārdaugavas balvu... Nekas nav mainījies.

-Vai šī ir pirmā reize, kad esi ieguvusi augstāko apbalvojumu, un kādas bija tavas izjūtas, kad par to uzzināji?

A.J.: Jā, ir pirmā reize, jo nekad iepriekš nebiju piedalījies tāda tipa konkursos. Uzzinot par savu uzvaru, izjutu gan gandarījumu par savu paveikto darbu, kurā ieliku sev neraksturīgi lielu rūpību, centību un atklātību un izpaudu tādu sevis šķautni, kuru ikdienišķi cilvēki atstāj zem pārvalka, gan nelielu sašutumu, jo pēc konkursa darba uzrakstīšanas man šķita, ka tas bijis sliktākais darbs manā mūžā - bet laikam jau vienmēr jābūt paškritiskam (ka tik ar konstruktīvu pamatu), taču pēc vairāku reižu darba pārlasīšanas zināju daudzās rindas no galvas un biju mazliet tajā iemīlējusies; vēl biju samulsusi, jo nelikās, ka manu darbu raksturs spēj iekļauties Vācieša pasaulē (vēl aizvien nešķiet, ka tie jebkad pilnībā tajā iederēsies, jo es un Ojārs esam diezgan atšķirīga rakstura personības, manos vārdos nemājo tas maigums, kas izvijas cauri viņa dzejas rindām), tā arī likās, ka neesmu pietiekoši avancēta, lai pārspētu citus radošos prātus - un tomēr izrādījās citādāk.

J.A.R.: Jā, šī ir pirmā reize, kad es esmu ieguvusi augstāko apbalvojumu. Iepriekšējā gadā es ieguvu otro vietu, bet to tur tā īpaši neuzsver. Manas sajūtas... Es no sākuma neticēju. Man likās, ka mana skolotāja vienkārši cenšas man uzlabot garastāvokli, sakot, ka man obligāti ir tur jāierodas. Kamēr nebija ielikts skolas mājaslapā, ka es esmu dabūjusi pirmo vietu, līdz tam es neticēju. Un pēc tam man bija šoks.

-Vai šo gadu laikā ir mainījusies tava attiekmse pret to, kā tu raksti, ko tu raksti? Vai šis konkurss ir kādā ziņā tevi ietekmējis?

A.J.: Man šķiet, ka mana attieksme pret maniem darbiem un rakstīšanas veidu un stilu nav mainījusies un arī nekad nemainīsies - es vienmēr esmu rakstījusi, lai izpaustu to, ko es jūtu un gribu pateikt, izkliegt tintes čukstos, un to es daru sevis dēļ, neatkarībā no tā, vai mani darbi kādreiz tiks palaisti ārpus atvilktnes sprosta un čamdīti svešām acīm vai arī ne. Caur šo konkursu ieguvu gan vienu svarīgu atklāsmi - cik brīnišķīgi ir, kad tevi sadzird, kad tavas rindas kādu iedvesmo, pat liek raudāt - un rakstniekam nevar būt lielāka gandarījuma par smaidošām asarām, kad sāk stāstīt, cik ļoti tavs darbs ir viņus "paņēmis"..tātad viņi ir sapratuši to komplicēto metaforu, to apslēpto ziņu, to sasodīti sāpīgo divpunkti!.. Un šī atklāsmē liek celties pusnaktī, kad modina rindas un nes pieretūlotieakstīt, jo kādam kādreiz tās var būt vajadzīgas, lai izkliegtu mēmu dvēseli. Par to, ka es varēju nokļūt šādā pozīcijā, ir jāpateicas vienīgi konkursam, jo pēc tā mani darbi turpināja nokļūt visiem redzamās (vai dzirdamās) vietās un turpināja "ņemt" visus, ko vien atrada savā ceļā..

J.A.R.: Es domāju, ka mani ir ietekmējušas mūsu literatūras stundas, jo, ja pamatā ir Ojārs Vācietis ar savu daiļradi, pirmajā gadā piedaloties, es par Ojāru Vācieti īsti neko daudz nezināju. Un toreiz es arī sarakstīju pilnīgu „sviestu” tur. Tiešām vājprāts bija, ko es tur uzrakstīju. Tagad es vairāk neapzināti uzrakstīju tādas idejas, ko Ojārs Vācietis un arī Imants Ziedonis ir daudz minējuši savā dzejā un daiļradē vispār.

-Kā tu uztver rakstīšanu – vai tas ir tavs hobijs, vai tiecies uz to kā savu pilna laika nodarbošanos?

A.J.: Ne viens, ne otrs, patiesībā. Rakstīšana man ir kā pārliecība, tu nevari pamosties vienu rītu un izlemt, ka vairs nerakstīsi - tā tas nestrādā, rakstnieks no tā neizstiepjās, tas viņam neapnīk. Tā, manuprāt, nevar būt arī karjeras izvēle, tas drīzāk ir veids, kā tu izlem

dzīvot. Piemēram, nedz vegānismu, nedz ticēšanu vienradžiem nevar nosaukt nedz par nodarbošanos, nedz hobiju. Un es ticu vienradžiem. Un es rakstu.

J.A.R.: Šobrīd tas noteikti ir hobijs. Zinot to, ka es vēlos turpināt mācības Filoloģijas fakultātē, tas, iespējams, ka ar papildus zināšanām varētu kādreiz kļūt par pilna laika darbu, bet tā, ka es lielas cerības lieku uz to, ka ar to varētu pelnīt naudu, par to es stipri šaubos.

-Vai ir kādi rakstnieki, no kuriem tu, iespējams, iedvesmojies, vai aizņemies kādas domas?

A.J.: Pārsvārā iedvesmojos no 80.gadu rakstniekiem, jo lielākā daļa mana grāmatplaukta satura sastāv tieši no viņu grāmatām. Visvairāk gan noteikti ir iedvesmojuši Imants Auziņš, Valija Brutāne.. bieži vien no tiem laikiem aizņemos vārdu formas un leksiku, jo novecojušas formas un poētismi liekas manai ausij tīkamāki par jaunās paaudzes leksikas lietojumu.

J.A.R.: Ļoti neapzināti es vienmēr, visa mūža laikā, esmu aizņēmusies no Imanta Ziedoņa, bet tas bijis ļoti neapzināti, kaut kur zemapziņā. Es neteiktu, ka es no viņa iedvesmojos, man vienkārši ir kaut kāda kosmosa saikne ar viņu, jo viss, ko viņš raksta, man liekas absolūta patiesība, izņemot visas tās tēmas, kas ir saistītas ar ticību un reliģiju. To var teikt, ka tā ir iedvesma kaut kāda, bet man šķiet, ka tas drīzāk ir kāds dvēseles radinieks.

-Vai tu pieņem tādu iespēju, ka iegūtais apbalvojums tev varētu turpmāk palīdzēt, attīstoties rakstniecības jomā?

A.J.: Jā, noteikti. Pēc apbalvojuma liekas, ka maniem darbiem varētu parādīties vēl kāda funkcija, ne vien mana ekspresīvisma apmierināšanai, kas visnotaļ palīdzēs manas daiļrades attīstībai un nedaudz ietekmēs virzienu, kurā es vēlos ar savu vēstījumu doties, tagad zinot, ka mani rakstīšanas mērķi ir sasniedzami.

J.A.R.: Par to es īsti nezinu, bet es zinu, ka šobrīd tas darbojas kā ļoti labs pašapziņas cēlētājs. Tagad man šķiet, ka es varu rakstīt jeb ko, un tas būs labs, bet tās, protams, ir muļķības. Iespējams, ka kādreiz kāds to ievēros, bet tā ir ļoti maza iespējamība, man šķiet.

-Ja iepazīties ar citu konkursa dalībnieku darbiem, varbūt vari dalīties savos iespaidos par to, kā raksta citi?

A.J.: Citu darbi, vismaz tie, ar kuriem iepazīnos, man likās mākslinieciski augstvērtīgi, iedvesmojoši, un pamanīju to, ka citi rakstnieki savos darbos ieturi sava veida struktūru, kamēr, jūtu, ka manos darbos vienmēr valda izjūtu haoss; šajā ziņā citu darbi likās "Vāciskāki" par manējo, nosvērtāki savā vēstījuma formā - un tāpēc tie izpelnījās manu apbrīnu.

J.A.R.: Iepazīties man šogad neiznāca, jo parasti nolasa tikai tos darbus, kas ir pirmās vietas ieguvēji. Tā kā otra galvenās balvas ieguvēja Alise nebija ieradies, tad es viņas darbu nedzirdēju. Par pārējiem darbiem man īsti nav nekādu ideju, kādi viņi ir, bet iepriekšējos gados es atceros, ka ļoti liels uzsvars tika likts uz dzejas darbiem, un tas bija viens no tiem šokiem, ka man ir tā pirmā vieta, jo man bija tīri proza, vēstules formā rakstīta. Man bija pārsteigums, ka viņi šogad pirmās vietas piešķīra abiem prozas darbiem, jo pirmajā gadā, kad es piedalījos, uzvarēja divas meitenes ar dzejas „blāķiem”. Man likās, ka es nekad mūžā līdz tādām līmenim neaizietu. Kur nu vēl dzeju rakstīt tādā apjomā un tik dziļi. Tas, kas ir mainījies, ir tas, ka ir proza. Acīmredzot, šogad ir tādi cilvēki sanākuši, kas vairāk ar prozu uz „tu”, nekā ar dzeju.

-Kāda, tavuprāt, ir konkursa nākotne – vai tajā turpinās piedalīties tik daudz skolēnu un vai iegūtās godalgotās vietas būs godam nopelnītas?

A.J.: Man šķiet, ka, kamēr būs pamudinoši un atvērti skolotāji, kas pamanīs bērnu radošo talantu un palīdzēs to likt lietā, tikmēr daudzi jaunie rakstnieki vēlēsies maksimāli vairākas reizes izmantot konkursa piedāvāto iespēju - sajust, kā savā radošajā plaknē ieplūst Ojāra Vācieša literāra aura ar liego attieksmi pret dzīvi.

J.A.R.: Es domāju, ka ir konkursam nākotne, jo man patīk tas, ka viņi ir nodalījuši tikai Pārdaugavas skolas, ka nav visa Rīga. Man šķiet, ka, Pārdaugavas skolā mācoties, jebkurā gadījumā kāda aura katram „pielīp”, mākslinieciskā aura tieši. Redzot tos cilvēkus, kas tur nāk, es domāju, ka nākotne būs, jo viņi visi šķiet ar māksliniecisko potenciālu.

-Kas ir tas, ko tu novēlētu tiem, kuri vēl plāno piedalīties šajā konkurā?

A.J.: Lai viņi nekautrējas atrast savu stūrīti Ojāra mājā, atvērt savas literārās čakras un sajust to, kā vārdi, ko mēs uzrakstām, kļūst par burvīgu daļu no turpmākā rakstniecības ceļa. Galvenais nav jau uzvarēt, galvenais ir piedalīties! Un es no tiesas ticu, ka Vācieša muzejā tapušie darbi nekad nebūs slikti vai velti izšķiests laiks, vien lieliska pieredze un labas atmiņas.

J.A.R.: Man šķiet, ka Ronalds Briedis savā uzrunā arī pareizi teica. Viņš novēlēja mums daudz jautājumus, lai mums to ir pēc iespējas vairāk un ar katru gadu lai tie rodas aizvien vairāk, jo dzejnieks jau sākas ar to, ka viņš meklē atbildes uz kaut ko. Ne tikai dzejnieks, mākslinieks kā tāds. Es novēlētu, lai cilvēkiem ir jautājumi, lai viņiem ir kaut kāds nemiera gars iekšā, lai viņi paņem no Vācieša to dumpiniecisko garu, jo tas laikam arī palīdz radīt kaut ko vērtīgu.

Interviju sagatavoja Anna Ūdre portālam multinews.lv

„divvientulīgi tintes pleķi”

raženīgi pukst pildspalvas pret papīra lapām.

piespiežas, noslīd, nosmērē

un dodas atkal prom –

rakstniekiem pie lūpām.

„manā pakrūtes kamīnā

ir izdegušas ogles

tu aizmirsi iekurt,

aizejot projām.

dvēseles termoss tik tukšs,

ka saprāts pielej mani pilnu ar vārdiem –
cerībā,
ka tas ko līdzēs.
pēc bezmiega nosēdētām naktīm
pie atvērta loga.
(es tikai vēlējos sajust ceriņkrūmu) –
varbūt tu tur pavasarī būsi.
saplaisājusi krāsa uz palodzēm,
pēdējie gājputni ābelēs.
mums tevis šoruden pietrūkst.
tu bijī zelta pieskāriens maniem aukstajiem
novembra vakariem.
ja kādreiz atgriezīsies savā namā,
nospēlē Elīzu uz
klavierēm,
pēc tam apmet vienu
loku ap Māras
dīķi...
kad satiksimies
taisaulē,
mēs atkal kļūsim
dzīvi.
es aizmirsīšu,
ka kādreiz bijī
projām.
(uzdzirksteļo ogles
kamīnā),
un mēs atkal varēsim vākt akmeņus,
šoreiz debesu somā.”
raženīgi pukst pildspalvas pret papīra lapām

viņi visi rakstīja par beznosacījumu mīlestību –

ar tikai vienu nosacījumu:

neaizmirst,

kādēļ vispār mīl

un kādēļ mīl

pierakstīt.

divvientulīgi tintes pleķi

apakšējā stūrītī.

viens pie otra – nokrituši,

nožuvuši, palikuši, nokaltuši...

Adelīna Jasmane

Kad Tev nākamreiz vajadzēs siltumu, neprasi nosūtījumu komandējumā, nemeklē elektrisko sildītāju, nekurini krāsni, bet nopērc Latvijā raudzētu vīnu (garšu pēc iespējas neparastāku – melleņu-aroniju vai bērzu), paņem līdzī zeķes un nāc pie manis. Tu taču zini, kur es dzīvoju. Un, kad Tu gribēsi klausīties mūziku vai parunāties, vai tikai pagulēt kādam blakus, nāc pie manis, es pabužināšu Tev matus, ja gribēsi, pastrinkšķināšu ģitāru, uztaisīšu tēju un klausīšos. Tagad Tu sēdi pie datora, meklē sev draugus visās mājaslapās, kuras vēlāk izmantos Tavus datus, lai sastādītu kārtējo statistikas grafiku. Tagad mēs dzīvojam caur vadiem. Nē, arī tā jau ir vakardiena, mēs šodien dzīvojam radioviļņos, bet, ko man darīt, ja mans uztvērējs neuztver Tavu frekvenci? Jūs kādreiz esat redzējuši elektromagnētisko viļņu radio pārraides uztveršanas shēmu? Jūs zināt, cik daudz posmu, pastiprinātāju, modulatoru un citu muļķību tur nepieciešams, lai pārraidītu un uztvertu vienu vārdu? Un, ja nu tas pa ceļam tiek pārvērsts, modulācijā tiek deformēts un uztvērējs to vēl pārprot?

Nē, es labāk aiziešu pie Tevis, arī tad, ja tas prasīs diennakti vai divas. Mums tagad viss ikdienišķais un cilvēciskais ir kļuvis par efektu. Klātbūtnes efekts, mīlestības efekts. Drīz būs arī vientulības un sāpju efekts. Es gribu būt bez efekta. Vai tad man jābūt kādai fizikas shēmai, lai pateiktu Tev, ka mīlu Tevi? Ka Tu man pietrūksti un ka man sāp.

Kāpēc lai es nesāktu iet atpakaļgaitā? Degradēt tehnisko progresu tā, kā tas ir degradējis Tavus juteklus. Cik daudz kas vēl neatklāts un neapjausts? Elektromagnētiskajiem viļņiem ir sava skala, bet vai Tavām emocijām ir? Kamēr jūs visi

studēsiet rītdienu, jauno, inovatīvo, tehnisko, es studēšu vakardien, patieso, aizmirsto. „Smalko jušanu” – to es gribu. Ojārs Vācietis gribēja skatīties pagātnē, lai redzētu nākotni. Es gribu skatīties pagātnē, lai izrautu Tavas tagadnes jūtas, lai redzētu, cik daudz mēs esam aizatklājuši Tavu sirdi un to, kas atbild par jutekļiem. Skārienjutīgi kļūst tehnoloģiju jauninājumi, bet, zinot, ka dabā viss ir līdzsvarā, Tava skārienjutība notrulinās. Arī to Tu vairs nevari. Tu pieskaries manai sejai kā ekrānam, kam tikko pēc atvēršanas esi noplēsis drošības uzlīmi. Kustībā no augšas uz leju ar pirkstu galu Tu centies manā sejā saskatīt

informāciju. Aiz rokas paķert vairs nemāki – plauksta ir par mīkstu un biezu, lai Tu prastu noturēt. Vēstules rakstīt Tu nemāki, Tev ir ieslēgts automātiskais k o r e k t o r s (autocorrect), tāpēc arī zilbes pār l ū p ā m n ā k negribīgi un bikli, jo nav sistēmas, kas izlabo. Man jāmeklē Tavi vārdi

gadsimtu atpakaļ. Tad mēs vēl jutām. Pirms simts gadiem Tu sniedzi man roku, kāpjot ārā no vilciena, Tu atsūtīji man vēstuli, ja zināji, ka pēc mēneša norunātajā tikšanās reizē nevarēsi tikt pie manis. Pirms simts gadiem mēs staigājām pa šo pašu bruģi, zinādami, ka un ko otrs jūt. Toreiz aiz bikluma nevarēju Tev pateikt visu, bet vajadzēja, ai, kā vajadzēja. Varbūt tagad Tu skatītos manā sejā un nemeklētu informāciju, bet pats sevi. Mēs esam vairāk nekā paziņas. Mēs esam vairāk nekā draugi. Mēs esam tie, kam bija noplēsta drošības plēve, bet kas nespēja saskrāpēties vai saplīst. Mēs taču piederējām vien otram. Bet šodienas elektromagnētisko viļņu pārraides mūs ir atvienojušas.

Neraksti man īsziņas. Paņem cepuri, uzvelc kedas un mēteli, kura kabatā vienmēr ir sērkokciņu kastīte, un nāc. Tagad ir atjaunota promenāde gar Daugavu Tavā pusē. Tas ceļš nav tāls. Es taču Tev to cepuri uzadīju, uzstiep uz ausīm un sāc iet. Es gaidīšu Tevi gan rītos, gan vakaros. Aiziesim uz kapiem. Pie tiem mums, kas prata vēl runāt un just. Kas prata vēl tās jūtas, ko mēs vairs neprotam.

Juta Ance Romberga

JUTA

plakstiņu dzeja. skropstu mūzika. muļķības

skropstas ievilina
zīlīšu bedrēs.
noslīksti.
ap plaušām
žņaudzas pavedieni,
tinas un pinas,
un kļūst arvien ciešāki.
ap plaušām? vai to,
ko mēs saucam par dvēseli?
slīksti, nekārpies.
es zinu, ir grūti,
bet grūti ir vajadzīgs

**Ja Tu būtu Rīga, kura
Rīgas daļa Tu būtu?**

Es droši vien būtu
Torņakalns spožā saulē,
zaļš un silts.

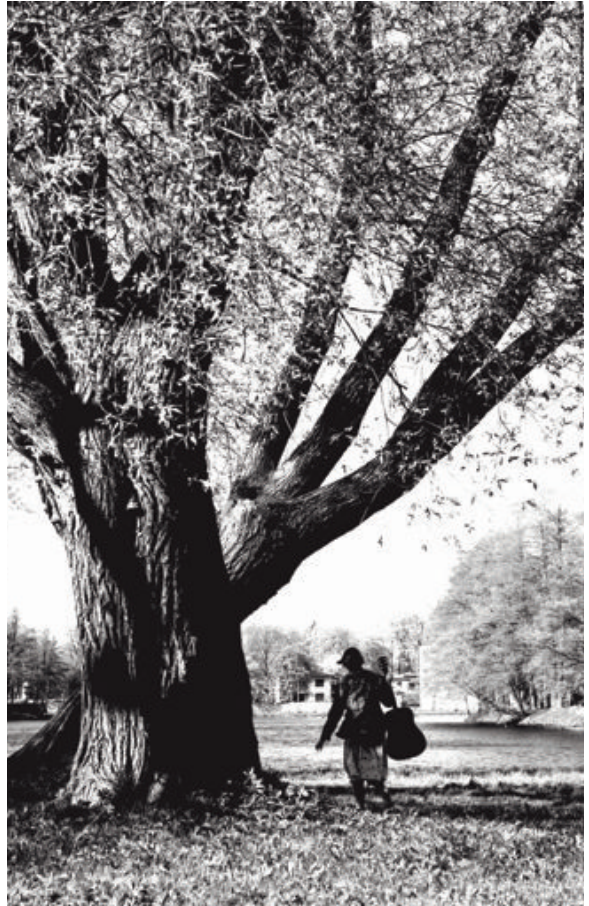
Kāpēc Tu raksti?

Nezinu. Reizēm uznāk
vēlme pašapliecināties un
pierādīt pašai sev, ka
manā galvā mēdz
uzturēties arī kaut kas
vērtīgs. Bet problēma
rodas tajā, ka literatūra
jau nerodas galvā. Es
vispār neesmu vēl
sapratusi, kur tā rodas.

sistēmai.
sistēma pūst no galvas,
bet man taču vianalga,
es slīkstu. mani žņaudz.
pavedieni, skropstas un
zīlīšu bezdibeņi.
aizver acis,
es vairs
nevaru paelpot.

laiks sen ir apstājies.
starp to, kas mums nebija,
un to, kā nekad nebūs.
starp šīm telpām nav visuma,
te esmu es.
man nepieder nekas,
es nepiederu nevienam,
ko vēl vairāk man vēlēties?
kas ir vairāk par neko?
man kaiš nekas.
es mīlu. nekas.
un arī zem skropstām
man un arī tev
slēpjas nekas.
bet varbūt daudz jau
nozīmē tas,
ka slēpjas?

tā es iedomājos darbojamies indi.
lēni kā nepieaudzis mēness
tā rāpjas augšup pa vēnām
tā pieņemaspēkā un briest
līdz nonāk smadzeņu pilnmēnesī.
tā ir ar tevi katru reizi.
jaunā mēness nevainīgais sirpis
iedur pirkstā, bet sāpju nav
tās pieaug tikai no rītiem
un vēlos vakaros, kad atceries,
ka ne no debess, ne mēness,
ne no tevis man nekas nedrīkst piederēt.

Kas ir dzeja?

Milzīga dvēsele un talants.
Iespējams, ka tam vēl ir kāds
sakars ar mīlestību vai spēju
mīlēt. Neesmu tik
pieredzējusi, nemāku atbildēt.

Kāda ir dzīves jēga?

Necensties atrast jēgu.

Kas Tev ir Pārdaugava?

Garīgās mājas, miers, siltums,
harmonija. Laikam jau visa
dzīve.

saules pielietās naktīs
nežēlo rokas.
gan kāds novērtēt pratīs
tavas mokas.
laužoties cauri palagu stariem
tava elpa sen aizkususi.
spilvenu rindās guļ
kliedzieni piesmakuši.
pazib neveikli pirksti starp šķipsnām
gan pārdotām, gan pirtām
un, cieši slēpjot sevī patieso,
plakstiņi aizvērti, lai nav jātēlo.

skropstu apvalkos krīt mana dvēsele.
plaukstas līnijās meklēju likteni un tevi.
pūļa sejā mēģinu ieraudzīt tavējo.
dzīslaina dzīve kā tava plauksta.
ļauj man to nokopēt.
kartes vietā man būs dzīslas
no tava likteņa.

par visu citu jau ir uzrakstīts.
tikai par mums vēl nav paspējuši.

vilcienā uz sibīriju
ieslodzīta mana mīlestība.
zvaigžņu pilni ceļi
kā šosejas padauzas.
bet zvaigznes nav lētas
un nav iegūstamas.
tikai to ir tik pat daudz,
cik padauzu uz šosejas.

spēlējiet mani, ļaudis!
ārdiet manu miesu!
trieciet bahu, bēthovenu un glāsu,
lai es jūtu ikkatru jūsu elpu, jūsu glāstu.
spēlējiet mani, ļaudis!
plēšiet manas stīgas,
visus melnos un baltos taustiņus manī,
kamēr baznīcu torņi sāk zvanīt.

Mana laikmeta maldi.

Un tā nu mums visiem šķiet, ka esam unikāli. Un mums visiem šķiet, ka protam mīlēt. Man vienmēr ir teikts, ka jāizvairās no vietniekvārdiem daudzskaitlī, kad rakstu domrakstus. Bet par sevi es to nevaru teikt. Es neprotu mīlēt, es esmu tikai viens no agresīvajiem, nepakļāvīgajiem pusaudžiem, kādi ir visur, vai par kādiem katru no mums uzskata tie, kuri pēc pases ierakstiem ir sasnieguši atbildīgo vecumu.

Es labprāt nedzīvotu šodien. Mani vairāk saista tas viss, kas jau sen ir miris un pagājis. Mans gadu simts jau ir aizmirsts, bet man jādzīvo šodienā un jāredz viss, kas šeit notiek aplami. Laika meti ir paslīdējuši, pa pieskari aizsviežot visu, kas tiem bijis vērtīgs. Un mums (vai man) šodien ir jāuzlasa vērtības no jauna, jāmeklē aizmirstības nostūros dzīves patiesības. Bet, redziet, 21. gadsimts ir tik straujš, ka es nespēju izsekot tam, cik bieži un cik daudz vērtību laiks izmet no sevis. Un tā nu es skrienu pakaļ laikam. Es ļoti labi apzinos, ka man būtu jādzīvo laikā, bet es viņu ķeru. It kā jau progress un attīstība ir fantastisks devums pasaulei, bet vai ātrums ir to sastāvdaļa? Man ir bail no ātruma, bail no mašinizētās, progresīvās un neapstādināmās pasaules.

Mēs dzīvojam skārienjūtības pasaulē, bet aizmirstam, ka daba mīl līdzsvaru. Mēs aizmirstam par to, ka attīstība un progress veicina mutācijas, mēs kļūstam aizvien mehanizētāki paši sevī. Cik bieži jūs noglāstāt savu telefonu, bet cik – paši savus bērnus? Cik bieži jūs uztrauc tehnoloģiju defekti, bet cik – pašu emocionālā kroplība? Tas ir jūtu manifests, ko es šeit rakstu. Man kādreiz šķita, ka cilvēka vērtība ir tas, cik ātri viņš kustina pirkstus pa klaviatūru. Man prieks, ka literatūra vēl ir palikusi taustāma grāmatās, jo citādi es nekad nebūtu izkļuvusi no šiem maldiem. Bet es nezinu, kā lai pierunā līdzcilvēkus iesaistīties tiešā sarunā, domāt, runāt un just realitātē. Varbūt vajadzētu piekāpties? Es labi apzinos, ka šajā cīņā zaudētāja būšu es pati, neviens cits. Bet man patīk būt lēnai, pārvietoties ar velosipēdu, lasīt garas, ar roku rakstītas vēstules, kam ir dvēsele, atšķirībā no šī darba, kas top datorrakstā, no kura var nolasīt tikai sausu druku, tikai kārtējā pusaudža vēlmi atšķirties. Bet, ja nu es vairs neesmu pusaudzis, bet gan sirmgalvis, kas dzīvo tikai atmiņās, nostalgijā un sentimentā? Jā, lūdzu, uztveriet mani tā. Es dzīvoju pustoņos – diēzos un bemolos. „Smalkā jušana” ir mans lauciņš, tikai nav neviena, kas to uztvertu no otras puses. Un tieši to cilvēku es meklēju šajā mašīnu jūklī, ko mēdz dēvēt par dzīvi vai mūžu.

Maldi ir tas, ka klasika ir garlaicīga, ka skola noliedz radošumu, ka atmiņas un pagātne ir degradācija. Lai arī cik fantastisks nebūtu postmodernisms, cik daudzi no mums vispār uztver tos kodus, kas tajā ietverti? Cilvēki ir nonivelēti līdz minimumam, sākot precīzāk uztvert piktogrammas, abreviatūras, 140 atļautajos simbolos iekļautos saīsinājumus un zīmes un nespējot vairs pamanīt acu skatiena nianšes. Mēs meklējam sapņu tulkus, aprēķinām savas reakcijas ātrumu, priecājamies par kārtējiem kodolenerģētikas eksperimentiem, kamēr līdzcilvēku pelēkās sejas kļūst aizvien vienveidīgākas, klasesbiedru vārdi aizmirstas, zūd kontakti un irst attiecības. Un tie cilvēki, kas to pamana (tie, kuri skrien pakaļ laikam), ir tie, kuru acu skatienā var izlasīt visu. Jūs pazīstat vēl tādus cilvēkus? Kuru acis tik tiešām ir vistīrākais spogulis, kurā pamanīt katru dvēseles atspīdumu, kas paliek tīras, neviltotas un nesamākslotas. Man šķiet, ka es nevienu tādu vairs nezinu. Es zinu tikai tos, kuri nepārtraukti analizē apstākļus un to, kā pareizāk un atbilstošāk pasmaidīt vai izcelt/noslēpt sev raksturīgās iezīmes.

Mēs esam kļuvuši pārlieku viltoti savos uzskatos. Liekulīgi pret savām jūtām un emocijām. Kurš no mums vēl pazīst pats sevi? Un tā ir pati lielākā nelaime – melot sev. Izlikties par citu sava rakstura priekšā. Visa pasaules loģika jau ir uzrakstīta dabas norisēs, fizikas likumos, ķīmiskajās reakcijās, bet kur ir mūsu personīgā loģika? 21. gadsimta personība manām ausīm skan kā lamuvārds. Tas ir cilvēks vecāsmātes džemperī, apspīlētās biksēs, ar mūzikas atskaņotāju, neķemmētiem matiem un raksturu, kas tiek izveidots virtuāli. Ā, jā, grāmata vēl stāv uz naktsskapīša kā dizaina elements.

Man sāp, ka šis laikmets vairs nejūt ar sirdi, bet cenšas saprast ar prātu, ka cilvēki skatās, bet neredz, ka tramvajos lasa nevis Jaunsudrabiņa „Aiju”, bet jaunākos ierakstus „tviterī” un ka pasaulei ir atlikusi tikai garoza. Protams, tā ir interesantākā planētas sastāvdaļa – mainīgākā, atšķirīgākā un saistošākā, bet kāpēc nevienu vairs neinteresē tas, kas ir iekšpusē? Ātrs mākslīgais skaistums – šis vārdu savienojums raksturo manu paaudzi, manu laikmetu. Tikai daži vēl ir palikuši, kuri cenšas savākt pagājušo laiku drumslas. Es esmu viena no viņiem. Ja jūs pazīstat vēl kādu, lūdzu, iepazīstiniet. Varbūt tieši viņš ir mans dvēseles radnieks.

ARKĀ- DIJAS PARKS

ANNA

Kam nav māju, tas var doties visur
/Ērihs Marija Remarks/

Seko sirdij ceļiniek,
Tev būs lemts palikt,
Kur cits garām ies.

Pavasaris tiešām ir klāt.
No kafijas "Liepāja" metāla burciņas izlīda vecas naglas, kuras pirms kāda laika tika izņemtas no veca žoga dēļiem otrreizējai lietošanai. Tās pārvērtās zaļos kāpuros un noslēpās starpsienu caurumos koka ēkā. Pēc mēneša tās pārtapa tauriņos ar

**Ja Tu būtu Rīga,
kura Rīgas daļa Tu
būtu?**

Anglikāņu iela
Vecrīgā, jo tur savā
jaunībā varēja dzīvot
Gēte.

Kāpēc Tu raksti?

Rakstu, jo citādāk
nevaru. Man
visvieglāk izpausties
dzejā. Dzeja no paša
sākuma manī
piedzima kā

caurspīdīgiem, neredzamiem spārniem.

Koka nama logu rūtis izsita pirmie siltie saules stari, iekāpa tukšā dzīvoklī un nolaupīja ūdeni no tikko gatavas akvareļu gleznas, uz kuras Gaujas krasts. Ūdens kondensējās un nolija kā skābie lieti Skandināvijas mežos. Izžuvušo gleznu ieraudzīja kāds slavens mākslas eksperts un uzlika uz Preses nama fasādes BMW reklāmas vietā. Daugava to ieraudzīdama, kļuva greizsirdīga, izplūda no krastiem pļavās pie Pļaviņām, kur notika ugunsgrēks. Sākās grēku plūdi vannas istaba. Samirka visas manas tev rakstītās mīlas vēstules.

No Gaujas krastiem es metos lejā, kliegdama tavu vārdu, bet tu šajā brīdī ar austiņām sabāztām ausīs brauci tramvajā uz Bolderāju jūru satikt pavasarī.

Tikai sievietei
Ir atļauts ļauties visam.

Dievietes, kurās
Dzimst visa pasaule.

Nemēģini ieskatīties tai dvēselē,
Neizdosies, jo tajā tā sāp visas pasaules sāpi.

Pietiks feministisku saukļu,
Un pagarinošas skropstu tušas.

Matriarhāts,
Uzvara.

Tik sievietēm ir atļauts
Būt visam un palikt sievietei.

Viņā dzimst,
Viņa mirst visa pasaule.

Mēs ticam
Labākām dienām,
Nezinot, kad tās nāks.

Dzeram miega zāles,
Cerot aizmigt
Vienu dienu uz mūžiem.

nesaprotu no
mūzikas rakstīšanas
un dzeja tā arī palika
vientuļa.

Kas ir dzeja?

Dzeja - augstākais
vārda skaistuma
apliecinājums.

Kāda ir dzīves jēga?

Kā teica Heses
varonis "Bērna
dvēselē", ka viss tas,
ko darām, ir tāpēc, lai
izaicinātu Dieva
patmīlību un Viņa
izveidotos likumus,
kurus mēs nespējam
ievērot.

Kas Tev ir

Pārdaugava?

Pārdaugava man ir
vieta, kur es nejūtos
kā mājās, bet šī vieta
ir ar daudz
skatuplāniem. Tu
staigā pa ielām un ik
pēc brīža, uzlūkojot
jaunas lietas, redzi
pasauli caur
miljoniem dažādu
prizmu.

Pie mūsu kapa
Tiks teikts par mums
Dzīvē neizteiktais,
No acīm līstot asarām.
Katra diena
Paiet pēdējās dienas
Ģenerālmēģinājumā.

Rudens. Novembris.

Ienīstu
Vilcienu tukšos vagonus,
Kad tie pāršķeļ naksnīgo tumsu
Aiz loga.

Jūtos nodots,
Jūtos pamests,
Mani piemānīja diena.
Aizgāja, neatstādama vairs prieka.
Atliek gaidīt,
Skaitot stundas,
Kad tā jaunā diena nāks.

Pusaudze
Nervozi smēķē
Cigareti pēc cigaretes,
Stāvē pie vilciena tualetes,
Izpūšot vakara elpu.

Pēdējais skatiens
Līdz mūs šķirs peroni,
Katru aizvedīs vilciens
Tālu.

Uz atvadām
Tava elpa
Pārvērtīsies manā.
Sildoties no atmiņām
Paies gadi.

Gaidu rītu,
Kurā manam atspulgam
Vairs nepietrūks tavu acu,
Balss –
To es joprojām dzirdu kādā citā.

Maskavas forštate.

Tramvajs
Izmeta loku
Bruģētajā ceļā,
Mežonīgākajā Rīgas daļā.

Klusu zari
Iekustējās, lēna vēja vadīti,
Ieskandinot
Kluso, vientuļo ielu.

Kādas mājas pievārtē
Stāv konkrēts urla.
Tik iedomājies, pat ar sudraba ķēdi un krustu.
Īsts deviņdesmito skats.

Klusām lavoties
No nozieguma vietas, ābolu zagšana dārzā.

Skats nepamanīs
Māju fasādes
Klusi drūpam
Laikmetam par spīti.

Nopietni smieklī?
Jā, pat tādi mēdz būt.
Asaras,
Tāpat
Spēj būt priecīgas.

Tādas ir šis cilvēciskās dzīves
Paradoksālās
Jūtu spēles.

Apzinies laiku!
Telpu, kurā tas sūcas
Pa visām spraugām.
Brāžas kā nikns caurvējš,
Aiznesot visu,
Pat sniegpārslu
No tavām skropstām.

Apzinies sevi
Šajā telpā!
Lai vējos pazaudētu sevi.
Nekas nepaliek.
Līdzīgi kukainim
Sitamies gaismas izstarojošajam
Karstajam stiklam.

Istaba –
Vientuļa.
Augsti griesti,
Liels logs.
Sienas –
Baltas.
Vai esmu viena?
Vai arī
Ar sevi
Vientulībā?
Vai klusumu
Kā zirnekļa tīklu pārraut?
Nav durvju,
Ir sienas.
Esmu par ilgu
Bijusi sevī.

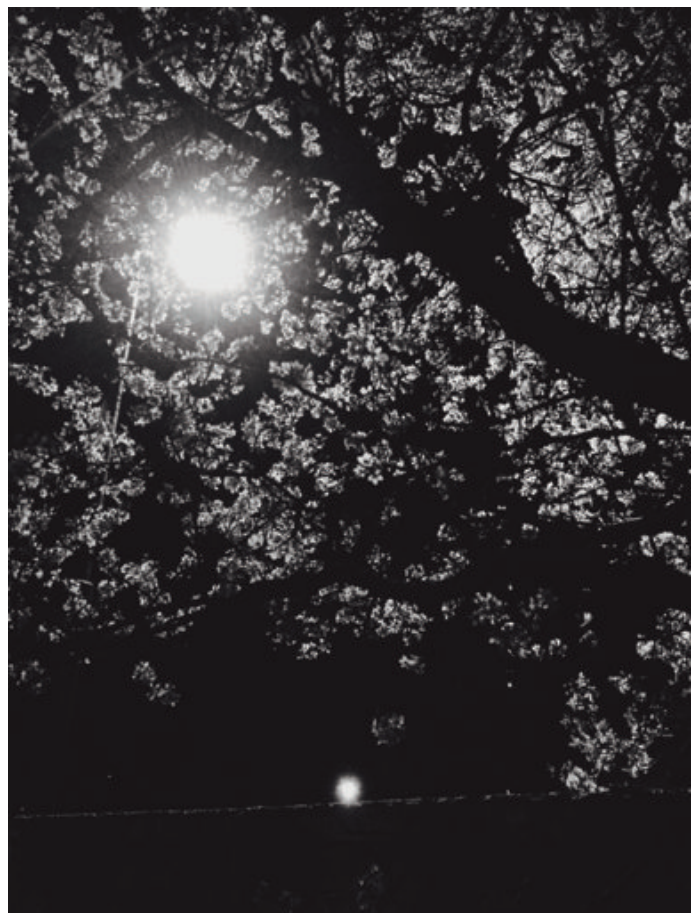
Garīgā kleptomānija –
Sociāla slimība,
Kas liek indivīdam
Nedzīvot savu dzīvi.

(Sabiedrība ar banālām
Frāzēm atnāk un iet)
Sirds alkst kā cita.

Vai atceries,
Kā mēs varējām noiet
Kilometrus desmitiem pēc šņabja,
Bet atgriezāties bez tā,
Visu nakti pildījām vēderu ar tēju.
Kad atnāca aukstais rīts,
Siltums mūsos pārvērtās maigumā.
Es atdotu visu,
Lai satiktu to rītu,
Klausīdamies, kā nakts vilciens
Aiz loga sit sliedes pret akmeņiem
Uz tilta, kur skrāpējām savus vārdus
Ar akmeņiem, kurus pēc tam
Uz laimi
Metām upē.

Marts atnāca bez sniega.

Koku zars uzplaucis
Pieklauvēja pie loga.
Pavasaris
Atnāca ar lietu.
Zaļš paklājs,
Pieneņu lauks.
Vecs dzērājs
Kūlu dedzina aiz garāžām.
Jaunieši
Gaida trīsreiz zibeni,
Lai ietu peldēties
Ķīšezerā.
Lakstīgala
Lido apkārt,
Kaitina kaķi.
Kaķis kaitina saimnieku –
Kūlas dedzinātāju.

DŽENETA

wasted ink

Love me
for I am the sin
you have confessed to
and the good deed
you've hidden away.

Love me
for I am the cold
that bites at your fingers
and the warmth
that embraces you.

**Ja Tu būtu Rīga,
kura Rīgas daļa Tu
būtu?**

Es nezinu, kura Rīgas
daļa es būtu, ja es
būtu Rīga, bet es
gribētu būt tie mazie
mīļie parciņi, kurus
novērtē tikai tie, kuri
jūtas pārāk lēnīgi
pilsētas aizņemtajai
dzīvei. Kaut kas
mainīgs, bet
patstāvīgs, tādi man
gribētos būt.

Love me
for I am not
who you thought I was
and you're not
who I thought you were.

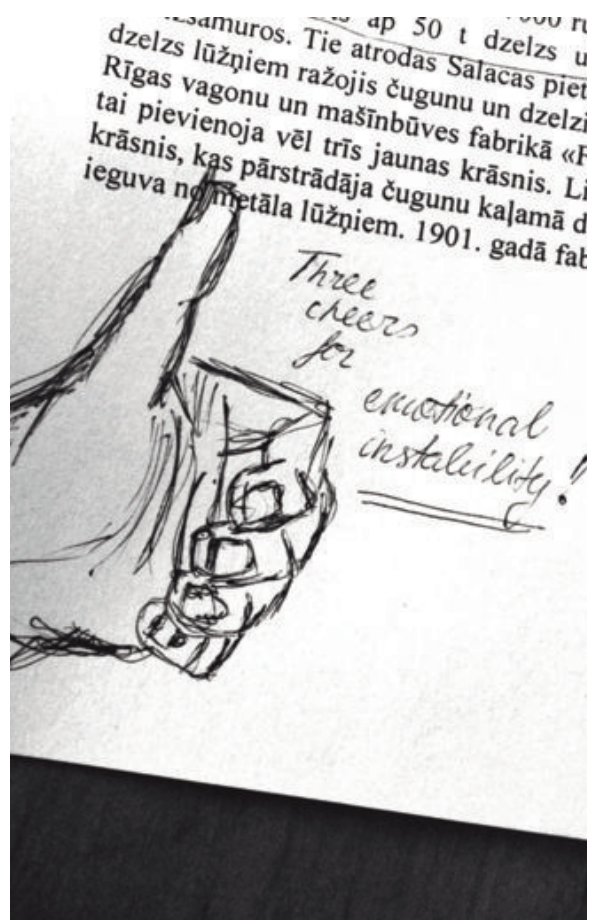
Love me
for nothing else
makes sense to me
until you've told me
"I love you senselessly."

Scars

I look people in the eyes
more often than I look in a mirror
and I smile at their tiny motions
more than I smile at my own.
I see scars on people's bodies
and know they're not always
and act of self-indulgence,
they can be accidents
and battle wounds;
scars don't always mean you're sick.

I spend my time in silence,
paying attention to what others have to say
but it's not always just because
I lack the feeling of being heard.
Fascination is a part of me,
not necessarily a weirdness,
I carry people's stories in me
with hints of pride and jealousy.

Sometimes I look at people
and wish I'd have their scars
in order to know that I alone
am stronger than my carcass.
Not everyone's a saviour,
not all cries will become heard,
not every scar is worth a book

Kāpēc Tu raksti?

Diezgan muļķīgi, es
rakstu, jo no sākuma
man tas likās «stilīgi»,
pēctam jau man
likās, ka manī
neviens neklausītos,
vēlāk man likās, ka
manī neviens
neklausās, un tagad
es reti kad gribu, lai
manī klausās. Izlasīto
ir tik daudz reižu
patīkamāk uztvert.

Kas ir dzeja?

Dzeja ir
daudzveidīgākā lieta
uz pasaules. Sākot ar
smieklīgu dzeju, kas
šķiet tik vienkārša vai
pat piemīlīga, beidzot
ar «slam poetry», kas
liek gribēt izkliegties
un mainīt pasauli.
Dzeja nav tikai burti
un lapas un tinte,
man šķiet, ka dzeja ir
spēks.

and not every book's a scar.

Es ar visu būtību neciešu trešdienas,
trīs lietas nevienmēr būs labas.
Bet es redzu tevi
un es spēju saskatīt trīs dziksteles
katrā acī.
Es tev pieskaros
un jūtu tirpas savā mugurkaulā
trīs viļņos pēc kārtas.
Es ieelpoju tavu smaržu.
Manās iedomās tā
varētu smaržot apelsīnu koki.

Arī zvaigznēm ir savi noteikumi.

Just a thought bubble at 5am.

Es nesen lasīju, ka zvaigznes ļoti lēnām attālinās no mūsu
galaktikas, un kaut kad, kad tās nonāks pietiekoši tālu, tās apstāsies
un virzīsies atpakaļ pie mums, līdz dzīvība šeit vairs nepastāvēs.
Viss būs sadedzis. Bet tas būs tikai pēc miljardiem gadu.
Un es svētdienas piecos no rīta iekrītu gultā, bet, pavērsdama skatu
ārpus loga, es redzu lidmašīnu. Tās gaismaņas mirgo un ik sekundi
to var noturēt par zvaigzni.
Un cik gan skumjiem jābūt cilvēkiem, lai izliktos par kaut ko, kas
aizbēgs līdz tālākajam punktam, bet tad skries atpakaļ iznīcinot
visu savā ceļā.
Mēs nemākam būt zvaigznes un labi vien ir.

Saturday night special.

And I catch myself again
in the evening of a Saturday
that has been too good to be true,
so I sit in my kitchen

Kāda ir dzīves jēga?

Dzīves jēga ir atrast
dzīvei jēgu. Doesn't
get much simpler than
that.

Kas Tev ir Pārdaugava?

Man Pārdaugava ir
galvenokārt bērnība.
16 gadus dzīvoju
kreisajā upes krastā
un, atrodoties tur, es
jutos it kā es esmu
mājās. Grūti
iedzīvoties otrpus
Daugavai, jo, ja
neskaita pašu Rīgas
centru, šeit reti, kas
šķiet tik mājīgs,
patīkams un piederīgs.
Pārdaugavā palika
daļa manis.

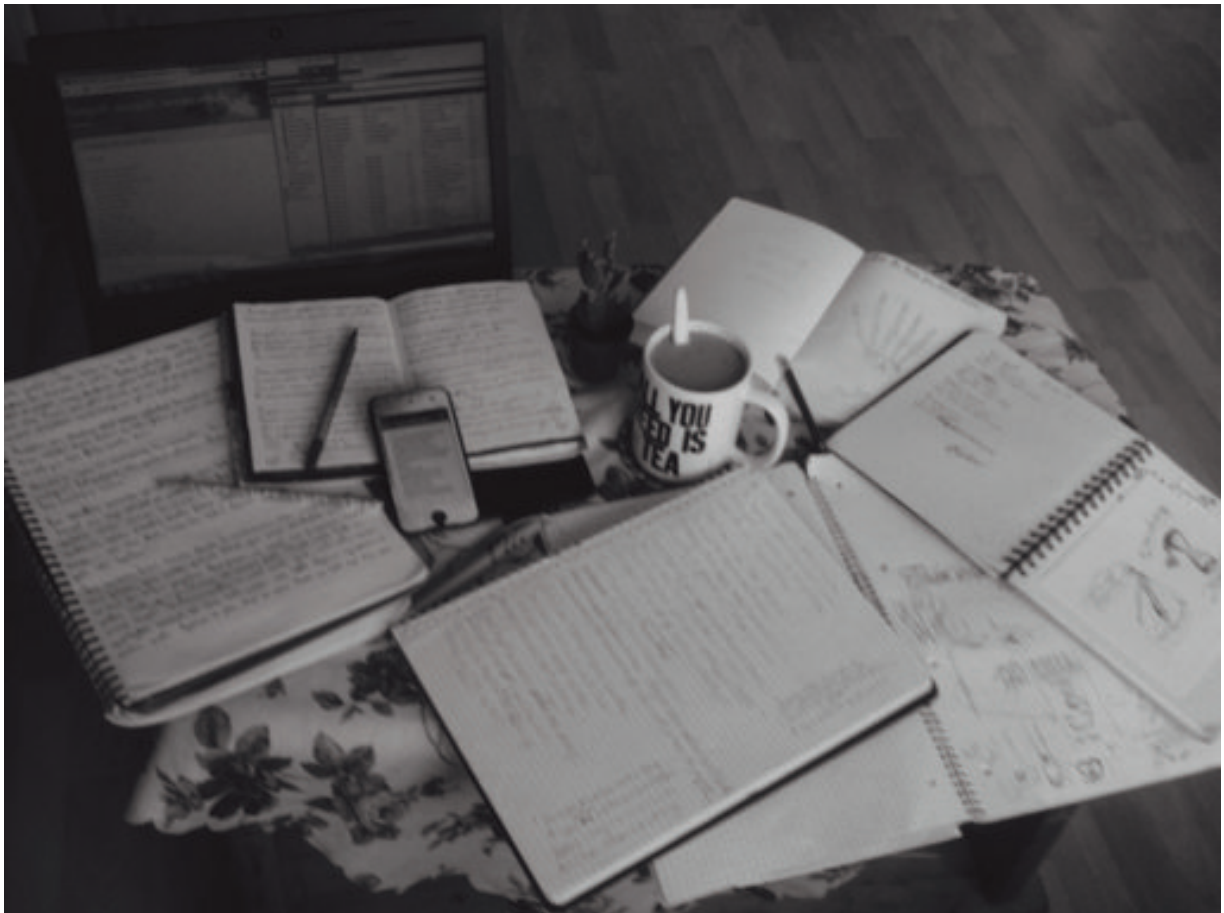
Kāpēc Tu raksti angliski?

Angliski es rakstu
tāpēc, ka es tā labāk
spēju izteikties. Jā,
latviešu valoda man ir
dzimtā, bet es ikdienā
lielu daļu laika pavadu
runājot un domājot
angliski. Latviešu
valodai ir savi plusi, tā
varu būt poētiska līdz
vēmienam, bet angļu
valodā es jūtos
piecreiz brīvāka. Man
šķiet, ka, runājot
angliski, man ir ar ko
runāt.

alone in so many ways,
sipping coffee to forget
how good your lips tasted
just a moment ago.

I always hated coffee
when I was a kid,
it made my mouth weird
and my lips too bitter.
Now, I guess, it's meaningless
because my heart is bitter
and so are my lips;
the coffee makes it
sweeter to get by.

It's going to take me time
to catch back up
to the memory
of not waking up alone
because I am so lost,

I have yet to find a home
and a soul to ease
my bitterness.

But before you take it
the absolute wrong way;
yes, you sweeten my life
better than a pound of sugar
in a cup of coffee,
never doubt this fact.

The soul I need to find
is my own,
because when I was looking at you
and admiring yours,
mine seems to have wandered off
and fallen into
a rabbit hole
of miserable despair.

MĀR-
UPĪTE

EVELĪNA

dvēseļu manekeni plosto

nevarot sagaidīt ievas

piemājas sauszemes pleķis vien tvaika
mašīna

kas galina ar ariel mājsaimnieču
egoismā vilktās veļas tīklu paralēles

kura paspēs uz pēdējo reisu

izkārt savas gadiem ilgi

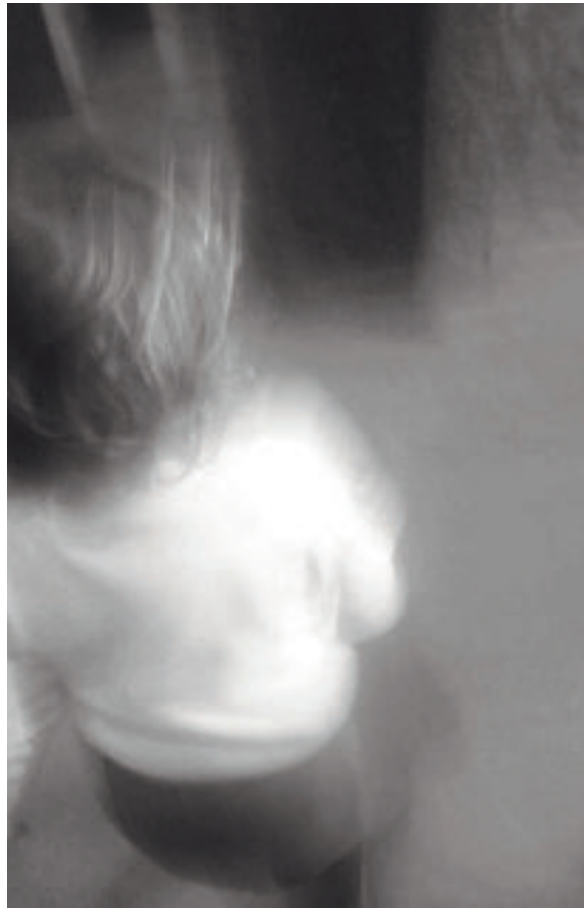
nevilkētās

Ja Tu būtu Rīga, kura Rīgas daļa Tu būtu?

Reti kad piefiksēju ieliņas, ielas un to nosaukumus, kvartālus, tādēļ atteikšos no precizitātes maldiem. Ik reizi, kad aizklaiņojos kādā Vecrīgas nostūrī, domāju par tiem laimīgajiem, kam atvēlēts pa miniatūram, gaužām vecmodīgam balkoniņam, kuru laikam gan putni vien tur pie dzīvības un, neapšaubāmi, tā margām, pret kurām delnām atbalstoties, skatiens „iekrīt” vienā no pilsētas bruģakmens krustojumiem un sadalās gabalos... Padomājiet, tam, ko samīnām ik dienas ar saviem purngaliem, atvēlēts tik daudz piektdienu atkritēju un pirmdienu atmodu, un tad vēl visi tie, kas steidzas un nepagūst. Man liekas ikdienas piezemētība savām raizēm un nedienām dara mūs garāmejošus visam, kas skaists un definē par garāmgājējiem. Par laimi kosmosa manī pagaidām ir gana, lai turpinātu klaiņot un tīksmināties vien par to, cik vienota un dvēseliska pasaule šķiet kaut vai pāris metrus virs zemes.

aiztaupītās
sadalījušās mežģīnes
pavasari

acu plakstiņi – sakupušas večiņas
katra zaudētā skropsta – spieķis
atspere laimei
uzminēji?
nopūt, tik neskaties
esi bērns
ja palīdz, atceries krītiņu krāsaino saspēli, kas
nu izplēn zem svaigi lieta asfalta, it kā
nu neizbēgt
nu neizskaust
vai lūk
sieviete
no muguras liekas pusmūžā
ar bārbijas žurnālu rokā
bruģē scenāriju izspēli kas
iestīguši iepauzēti tur
kur atļāvāties aplipt krāsainiem tetovējumiem
/bet termiņš beidzas pie „kā būtu ja”
izmisīgi ātri nobriest glāze ņujorkas vīnam
un mēs gravējam
prozit!

Kāpēc Tu raksti?

Lai palaistu vaļā. Ar to pietiek.

Kas ir dzeja?

Dzejrindas ir tāds kā sajūtu spogulis. Šis dzejā ietērptais, iekodētais vēstījums nereti tiek neizprasts, tādēļ arī cilvēki steidzas apšaubīt tā māksliniecisko kvalitāti. Lai arī pārdzīvojam līdzīgi, esam atšķirīgi pārdzīvotā izklāstā, un tur jau nu gan izprast ritmiku, kādā elpo cilvēka iekšpasaule palīdzēs teju identiska rakstura dzīves paralēļu saskatīšana vai arī tāds maņu orgāns kā trešā acs.

Kāda ir dzīves jēga?

Godīgi sakot, apmulsu. Laikam jau tādēļ, ka jārūnā mūsu visu – cilvēku vārdā. Domāju jēgaslēpjas laimes hormonos, harmonijas meklējumos mijiedarbībā vienam ar otru. Bieži vien esmu teikusi, cik ļoti cilvēkus pieciešu un cik ļoti tomēr viņi man ir vajadzīgi.

kamēr nav saduļķojis/

izbalējušas pudeļu etiķetes zem izkārtnes `pēdējo grašu
plastmasa`

kaislē nogrēkojusies saule

un tabletē iemiesots, zem mēles sūrstošs monologs Dievam

vajā ne aklos

neredzīgos!

mūs, kas izslēdzam dzīvokļus, ielas

izslēdzam vilcienus

un atspulga sieviete nevirpina pirkstos laulību vairs

skat, baložu kakli slīkst savos izplūkātajos dormeo, godinot mīlestības diloni

es apsolu, zvērīgi solu tev un mums

raudāsim asinis

un krūzes skūpstīsies ar mūsu lūpu nospiestajām krāsām

~~~~

aizsvīdušos acābolos rēgojas sieviete tu esi man vajadzīga

Kas Tev ir Pārdaugava?

Sagruvušu ēku vēsturiskais
šarms, daudzstāvmāju
celtniecības līdz galam
nerealizētie projekti, kuros
pusaudži iezogas, lai iegravētu
to, kas mums visvairāk griež –
mīlestību un provocējošu
patiesību un... mājas.
Pārdaugavā cilvēki noņem
maskas, un tas pilsētnieciskais
krēms bijis nebijis. Jūtos savādi
piederīga šim padomju laika
valdzinājumam, kas apņem
ciematus un mani pašu.

VERNERS

47 koki, meža bendu sirdsapziņa un es netīšām
saplēsu zāģi

“21. gs. popkultūra”

No pasaules popa galvaspilsētas Rīgā

Paskanēja kāds sauciens uz skatuves pusi

“Tev uz uzplečiem nav šuves!”

Publikai tas šķita savādi

Pats mākslinieks taču uzstājās kails

**Ja Tu būtu Rīga, kura
Rīgas daļa Tu būtu?**

Ķīpsala. Tā Rīgas daļa ir
zelt\$\$\$\$. Esot tur gaismā,
klusums un miers visā
savā pievilcībā, tumsā -
nemaza spriedze, tomēr,
atrodoties ģeogrāfiski
izdevīgā vietā. Mani ļoti
simpatizē tās vietas
sociālais kontrasts.
Nesalīdzināmā buržuā
piekraste pret turienes
ghetto daļu, zem viena
nosaukuma.

***

Es neatbildu uz jautājumu pēc principa
Vai tas ir īsts vai nē
Tā meitene no tuneļa nejūt atšķirību
Starp Do un Re

Vai ir vērts vispār kavēties piepūlē?
Par to filozofi domā visā pasaulē

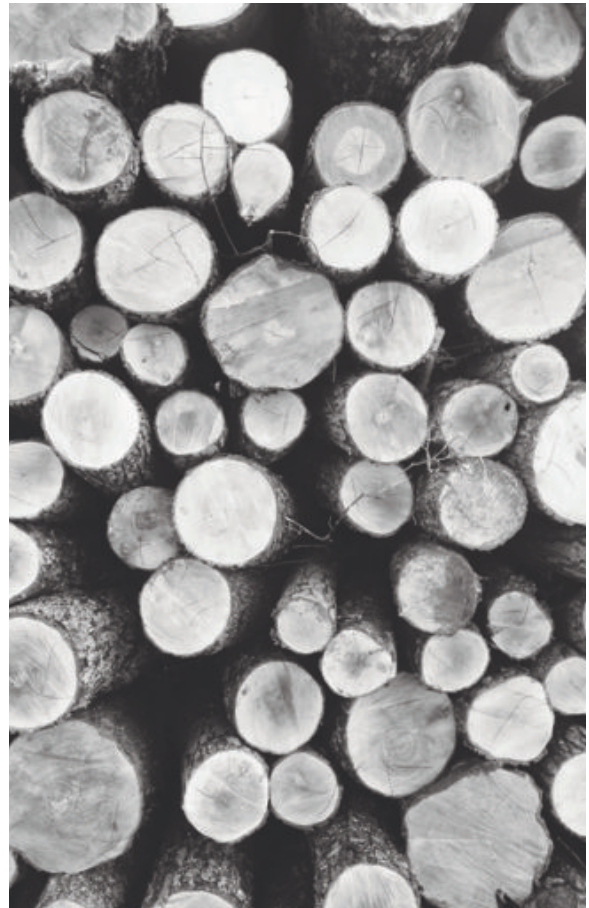
Te pat aiz stūra viss notiek realitātē
Kur viņa domā, ka taisnību rāda pa TV
Cik ir laiks, mani bērni mirst badā
Tev neviens vairs netic, ej ratā

***

ARTjoms nozaga krustiņu, lai ticētu
ARTjoms viņa Dieva radīta būtne
Viņš vairs nemanīja, ka cilvēki no viņa bēg
Viņš vairs nedarīja tā, kā mācīja to viņam māte

ARTjomam nebija draugu, bet viņam piederēja statuss
ARTjomam vajadzēja naudu, bet vērtības viņam bija citas

Kritās viņa saprāts uz adatas
Ar viņu jau viss ir kārtībā, tie pārējie ir ku-kū

Kas ir dzeja?

Man precīzi
nedefinējams literatūras
žanrs, kas sevī ietver
aptuveni pusi no
skābekļa, ko elpoju. Jā.
Nē! Nu varbūt. Neesmu
pārliecināts arī, vai dzeju
vajadzētu jaukt klāt
"mākslas" grāpī.

Kāda ir dzīves jēga?

Tiešām nezinu un
netēlošu no sevis
filozofu.

Kāpēc Tu raksti?

Lai rakstītu ir jādomā.
Man patīk kutināt tās
krokas, tie burti ir tikai
kaut kāda liecība par to,
ka iespējams neesmu
dārzenis. Rakstīšana
izraisa atkarību un tagad
man no tās ir baigi grūti
tikt vaļā. Laikam esmu
slims.

***

Nepiekrītot tautas runām par
Plāpām – bezkaunīgām plēsoņām
Viņš devās uz lidostu pēc
Vienvirziena biļetes uz Kapitālisma centru

Jau pie zināšanu bagāžas nodaļas
Viņu nepieņēma,
Iedomu standartu dēļ
Ādas uzvalka vietā lina drānas,
Šlīpses vietā – prievīte

No sākuma viss likās vienkāršāk,
Taču to cilvēku naivums nav pārspējams

**Kas Tev ir
Pārdaugava?**

Zona, kurā sava mūža
laikā esmu atradies
visilgāk. Mana
sadzīvīskā ikdiena
principā varētu
norisināties arī tikai
Pārdaugavas robežās,
bet es negribu atkal
uzresnēt. Šajā krastā
pamanu uz katras
sienas jaunus
ķēpājumus. Love it or
leave it. Nekur prom es
negribu, atliek tad
laikam dzīvot šajā
lauībā un mīlēt viņu.

***

Šīs dzīves augstais stāvs
Uz kuru Klāvs tiecās
Ir tikai vīzija cilvēku miesās
Mūsu labākais draugs – tukšs trauks,
Kuru piepildīt visi tiecās

Mājas sabrūk, jūras izšūst
Mazie ķīviņi, vēlāk kauns
Šai saulei tas ir kaut kas jauns

***

Man ir vienalga, es gāžu mežus
Priekšnieks saka, manas rokas zelta
Esmu turīgs, mana ģimene laimīga
Sieva pēc meža sagaida mani smaidīga

Man ir Volvo, agrs rīts, šodien liela šance
Politiķi kaut ko pa radio joko
Kam mums tos kokus, zviedriem tie vairāk vajadzīgi
Tas viss ar sviedriem nāk, nogalinu dabas pirkstus

Man ir Volvo, domāju pirkt bembu
Bērni mani mīl, Latviju es nemīlu
Mežus atpakaļ nestādu, neuzskati mani par debīlu
Dzīve ir skaista. Ups, paga, maniem mazbērniem nebūs ko elpot

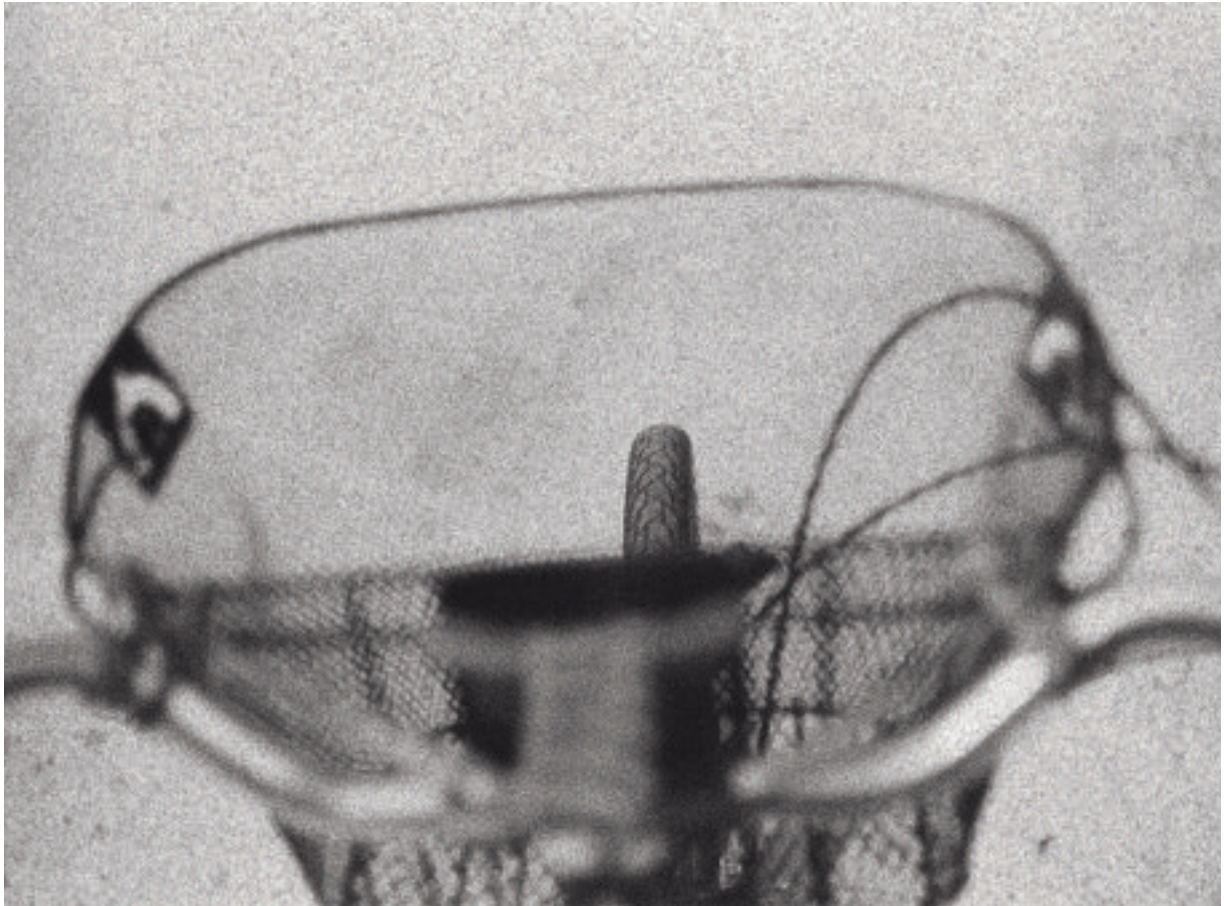
LAVĪZES IELA

12

---

topošo absolventu radošums

Zane Peipere

neskati mani pēc darbiem,
neskati mani pēc acu skata.

es piedzimu balts kā vēl krītošs sniegs,
tu mani iegrūdi zem mašīnu riepām
starp asfaltu un darvas melno dubļu slāni.
tad pārmeti man, par ko gan es kļuvi.

aiz rētām astoņpadsmit pluss viens
man stāstāms vesels stāsts,

bet ne tev.

esmu un būšu, par ko tu mani izveidoji,
bet nekad tavs iedomātais ideāls

būs izredzētais viens, kas redzēs manu skaistumu aiz asiņu plīvura.

***

Maija Skrebele

Sajūsma saucieni iestrēgst balsenēs,
pasaulē valda neprāts;
cietumnieki laižas saulsardzenēs
pūžņa darvas katlā.

Skudras vārās mutuļu mutuļiem,
strazdi ekstāzē lēkā;
kas aprobežojas ar propelleriem,
ja pasaule brūk kopā?

Knīkš un knakš, san un tvan,
griezīgā saules gaismā;
mežs ir prātu zaudējis,
drūmajā pamales gaismā.

***

Edvarts Loks

Ak, šo prātu...
Prātu, prātu, prātu!
Sajūsma izsaucieni iestrēgst balsenēs -
Knīkšķ un knakšķ,
San un tvan,
Zilās liesmās upesmal'.

Kā izbēguši cietumnieki
Strazdi ekstāzē tricina spārnus -
Ko dzīvot un ko ēst -,
Tik atklāti izaicinot nāvi.

Siltajās padusēs pumpuri uzsprāgst.
Pasaulē putru ievārījuši ļauni nolūki un loģika -

Ar elektrisko šujmašīnu
Prātu ir zaudējusi ērce,
Skudras vārās darvas katlā.

Ar troksni -
Griezīgās, ak Tu velns, oratorijas un operas -
Mijkrēslī varētu aiziet arī bez sinoptiķiem.
Prognozes ir muļķīgas,
Tāpat kā muļķīga ir mūžība.

***

Lauma Elza Fernāte

Dziesma par aprīli aprīlī
jeb neprātu neprātā

|
Ne pasaules valdniece loģika
Spēj noteikt, kāda būs pavasara tonika,
Ne sinoptiķu radītā laika hronika
Spēj paredzēt pavasara nodomus.

starp spēle

||
Saule, spožums, brīvība,
Jaunas krāsas, jauna dzīvība
Neprāts florā,
Neprāts faunā!

Piedz.:
Prātu ir zaudējusi saule,
Prātu ir zaudējuši alkšņi,
Prātu ir zaudējuši lidoņi,
Prātu zaudējis ir mežs,
Pļavas, upmalas - viss!
Neprāts aprīlī...

starp spēle

|||
Saulē man spožie rondo,
Mēnesnīcas sonātes un skerco,

Kapričo fonā visi aizmirsušies,
Jo, pielāgojoties pavasarim, aizelsušies.

|V

Pa - va - sa - ri, ak tu velns,
Prāta vietā mums caurums melns.
Neizskatījās, ka ieradīsies,
Bet tomēr klusām pielavījies.

starpaspēle

V

Piedz.: 2x,
kadence

*

Viņš nopirka Pikaso darbu par dažiem miljoniem,
Tā stāvēja tualetē spoguļa vietā.
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

Viņš uzzīmēja kluso dabu kubismā uz ceļa zīmes,
Ceļa zīmes defekts nemainīja neko ceļu satiksmē.
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

Viņam uz rokas tetovējums, kas ietver viņa draudzenes vārdu,
Bet pēc nedēļas viņš norāva roku gaterī.
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

Viņa uzzīmēja vīrieša ģenitālijas klades malā,
Klades saturs nemainījās (tas, kurš informatīvs).
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

Viņš izcirpa sava kaķa kažoku lauvas formācijā,
Pēc 2 dienām kaķis nomira.
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

Viņš izgriezja savu krūštēlu no koka,
Koks sapuva un satrunēja, jo tika atstāts ārpusē mājai.
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

Viņa aizgāja uz operu „Figaro kāzas“,
Bet viņai ir iedzimts kurlums.
Jebkura māksla ir pilnīgi nelietderīga.

***

Mārtiņš Ansonskis

Aprīlis

Ak, ak, ak un ak;
balsenēs un trahejās jau krak;
visur apkārt patiesību strīd,
ka pasaulē vēl loģika mīt.

Neprāts ar jucekli te mijas,
un kurš no sinoptiķa bijas?
Spožā saule, kas savu gaismu zvīlā,
sit pa redzokļiem kā mīlā.

Liels un mazs, bet uzlauž seifu knašs.
Lidonis savā kūniņā „sas“.
Dzilna šujmašīnu karina,
no vecām zeķēm palagus darina.

Ērce savā dabā,
pa pietūkušo roku bradā,

vizbulīte ar zilo liesmu aso,
uzmet mežam savu laso.

Rieta gaisma kv,ā'lā,
lien man iestigt mālā.
Egles čiekurs man pie kājām,
nokrīt kā no augstām mājām,

Mīlētāju skūpstiem pilns
gaiss top mījkrēslī rimts.
Mežs dod dzīvi jaunu,
Pavasaris iesācis ir kauju.

***

Laura Kalēja

Pazudusī pasaule

Izsaucieni iestrēgst balsenēs un trahejās,
pasaulē it kā valdot loģika,
pasaulē valda neprāts,
ievārīta putra, kas sit pa saules pinumu.

Viņi rāpo pār piedurkni,
it kā dzīvība būtu mūžīga,
zirņi birst ārā,
tāpat kā muļķība mūžīga.

Nolūki san un tvan,
gandrīz bez skaņas,
briezdami melni un draudīgi,

zaudējot visu -
pumpurus, ziedus, skūpstus.

Zaudējot veselo saprātu.

***

Elīna Sprudzāne

Tikai Uz Augšu!
Uz Augšu

jā dvēselei ir
vai mums tas ir vajadzīgs
mākoņu laivā
hei draugs brauksim
bet
zilums vai melnums
gaišums vai tumsa
interesanti kas ir aiz debesīm
o daiļi plūstošie mākoņi
o skaisti mulsinošās debesis
mēs tiecamies Uz Augšu
koki uz augšu ēkas Uz Augšu
viss šajā pasaulē tiecas Uz Augšu
Uz Augšu Tikai Uz Augšu!
(jālasi no apakšas uz augšu)

***

Santa Alise Liepiņa

paklusēt un padomāt
aizlūgt un atcerēties
grūtībās glabāt glāstus
ārstēt ātruma ārprieku
jautāt jautājumus jo... jo
asaras atļautas atrasta atslēga
un novembra adata atduras sirdī
padoms - pieņemt patiesību
ir ideālas izvēles iespēja
es esmu es. es eksistēju. evakuācija
nebūtu nekādas nelaimes. nē.
ārā ālējās ārprieks ātrs
cilvēkam cēlam cilvēkam cēlam cilvēkam
asara nobira tūkstotā

***

Maira Skrebele

baltas putas piena
krūzē sasilst jūrā,
izlīst tase. nošu
atslēga apvij zaļo stikla krūzi, nemanot snīpis kļuvis balts.
tikko raudzēts

kvass sajūk putu
miksi. mazā muša
iesmeļ kausu, ar kama
nām, baltā mākonī
nobrauc lejup, kļūst
arvien karstāks, krūze
sarkana, rokturis
beigts. iestājas
miers...

***

Arta Briede

dzīve -
kā ceļš, kura
galu neredzam,
bet tomēr turpinām
iet. tāpat kā ejot
atstājam kurpju nos-
piedumus, tā arī dzīvē
atstājam atmiņas cilvēkos.
tāpat kā katrs solis
var mainīt virzienu, uz
kuru pusi iet, tā arī dzīvē
katrs lēmums, katra iespēja,
kuru pieņemam vai noraidām,
katrs darbs un satiktais
cilvēks maina mūsu galamērķi,
lai arī to nemaz neapzinājosies.
protams, varam apstāties, pado-
māt, kur un ko tālāk, bet tāpat
ceļu turpināsim, jo nepaliksīm jau
uz vietas. jā, mūsu pēdas agri
vai vēlu pazudīs, iespējams, tikai
daži tās saskatīs pavisam blāvas,
bet tāpēc jau nevajag apstāties,
ir jābūt mērķiem, varbūt kartei
vai kompasam, lai zinātu, kur
iet, jo tāpat pa dzīvi pastai-
gāties nevajag. varbūt
tikai, lai atpūstos, bet
savu dzīvi tomēr vadīt
pēc mērķa. katram
no mums būs savas
pēdas, kurās rakstīt
savas dzīves pēdas.

ceļš nebeidzas, tas
tikai iet uz priekšu,
lai arī kā tu grieztos,
tas nav vēl līdz galam
redzams, bet ir tā vērts
iet, lai redzētu, kas
tevi sagaida
ceļa beigās.

***

Diāna Grudule

Es biju vējā palaista aukla. Es lidoju kā spalva, kā sniega pūka, kā augšup uzņemts zīda lakats - brīva, savtīgi nesteidzīga. Jā, arī tad man bija mezglī, lidojumā nejauši savīti. Bet tie bija mani mezglī - mani negludumi, mans raupjums - tos nebija uzmetis kāds cits. Es nevarēju Tev palidot garām... Es aizķēros, tikai nedaudz. Bet tu mani piesēji. Kāpēc Tu mani, pavedienu, piesēji? Kāpēc uzmeti jaunus mezglus? ...

Es arī lāvos. ...

Tu mani piesēji. ...

Tu mani piesēji, lai es nevarētu piesiet Tevi. .

.

Patrīcija Nemme

tur dievišķā
miglā virs
gaismas
ganiem
ar
pastalu
vienu
uz
autu kā
jā bet
otru no
raudātu klu
suma tvans
smagi pilns un
viegli iztukšots ple
cos tiem kas nav tau
ta un nācija nav bet kas
par dzīviem un beidzot sa
pratušiem saucami tiem kas
runā valodā vienā un dzied asa
ras kūpošas gaistošas nesarecošas
ar miglas kāvu ķieģeļiem un mūriem
uzcēluši bābeles torni lai līdz debesīm
tiktu tur dievišķā miglā virs gaismas ganiem